ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ 30ον ΑΡΙΘ. 1099 | ΑΘΗΝΑΙ 15—30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1917

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ. ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΡΙΘ. 1099 15—30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1917

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Αἱ γυναῖκες εἰς τὸν στρατὸν (Κ. Π.)—Περὶ τὴν ποίησιν. — Ὁ ἄνδρας μου (Φιλόσοφος σύζυγος).—Ἀπὸ τὰ γράμματα πρὸς τὴν ἀνεψιά μου.—Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τῆς Δος Ἰγγλέση (Στέφας Λώρης). —Ἡ ἡλικία τῆς κ. Μποννέ (Μετάφρασις Ρ.) — Τὸ ἄσπρο Τριαντάφυλλο.—Τὸ Ἑλληνικὸν διήγημα (κ.Κ.Παλαμᾶ).—Ἡ Λαῖς τῆς Κορίνθου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29ον

Ἀντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικὸν..... Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικὸν..... Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἑνὸς μηνός.
Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται 1 δραχ.
Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

ἐλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν σῶμα καλλιτεχνικὸν καὶ ἀγαλματῶδες; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὁδὸς Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30ον | ΑΘΗΝΑΙ 15—30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1917 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1099

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἐπισήμως πλέον, χωρὶς μεταμφιέσεις καὶ ψεύτικα ὀνόματα αἱ γυναῖκες περιβάλλονται τὸ ξῖφος, φορτώνονται τὸν γυλιόν, τυλίσσονται εἰς τὸ χακὶ καὶ παραταγμένες εἰς τάγματα καὶ συντάγματα μὲ ἀξιώματα καὶ βαθμούς, λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν πόλεμον.

Εἰς τὴν Ρωσσίαν ἔγινεν ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπίσημος στρατιωτικὴ ἐπέμβασις τῶν γυναικῶν. Ἡ Σλαύα γυναῖκα εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα εἶναι ἀνδρικωτέρα ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς Ἀμερικανίδας.

Ἡ ἐξέλιξίς της αὐτὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης. Ἐκείνη ἐθέσπισε τὴν ἀφομοίωσιν τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως μὲ τὴν ἀνδρικήν, ἐκείνη ἔθεσε πρώτη τὰ δύο φῦλα ἀντιμέτωπα μὲ ἴσα δικαιώματα καὶ μὲ ἴσα ἐφόδια διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἡ Ρωσσὶς φύσει δυνατὴ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Ρῶσσον ἄνδρα ἐνεργητικὴ καὶ δραστηρία, ἀπηλλαγμένη κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τοῦ ἀλκολισμοῦ ἀναπτύσσεται κατὰ τρόπον πολὺ ἀνώτερον ἐκείνου. Γίνεται εὐθὺς ἀμέσως ἄνθρωπος ἄρτιος πνευματικῶς καὶ φυσικῶς, πρᾶγμα ποῦ ἀπαίτησε πολὺ περισσότερον καιρὸν διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Δύσεως, ἀκόμη καὶ διὰ τὰς Ἀμερικανίδας.

Νοῦς ἐξαιρετικὰ μαθηματικὸς ἐπιδίδει εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας καὶ λαμβάνει ἀμέσως ἐνεργητικὸν μέρος εἰς τὸν κύκλον τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως τῆς χώρας, καθὼς καὶ εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς πολιτικῆς ζυμώσεως, ἡ ὁποία χρονολογεῖται πρὸ ἑνὸς περίπου αἰῶνος.

Εἴτε ὡς ἰατρὸς ἐκπολιτίστρια τῶν βαρβάρων καὶ ἡμιαγρίων πληθυσμῶν τοῦ ἀπεράντου Ρωσσικοῦ κράτους, εἴτε ὡς ἱερεὺς καὶ πνευματικὸς ἡ Ρωσσὶς εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ καὶ εἰς τὴν τρώγλην τοῦ τρωγλοδύτου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ δυστυχία τὴν συγκινεῖ.

Καὶ ἐνῷ παρηγορεῖ καὶ βοηθεῖ καὶ ἀνακουφίζει, μελετᾶ, σκέπτεται καὶ ἀποφασίζει. Ἀποτέλεσμα τῆς μελέτης καὶ τῆς σκέψεως αὐτῆς εἶναι ἡ ἐξέλιξίς της εἰς σοσιαλίστριαν, εἰς ἐπαναστάτριαν κατὰ τοῦ δεσποτικοῦ καθεστῶτος, εἰς μηδενίστριαν.

Δὲν ὑπάρχει συνομωσία καὶ φόνος καὶ ἀγρία σύρραξις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ρωσσὶς γυναῖκα δὲν παίζει σπουδαιότατον μέρος. Εἰς τὴν Σιβηρίαν αἱ ἐξόριστοι διὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα γυναῖκες εἶναι πλῆθος καὶ ἀνήκουν εἰς ὅλας ἀδιακρίτως τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς γυναικείους χωρικοὺς τύπους ποῦ μᾶς δίδουν ὁ Γόρκυ καὶ ὁ Δοστογιέβοκη εἰς τὰ ἔργα των ἕως τὰς θυγατέρας τῶν εὐγενῶν καὶ τιτλούχων ποῦ υἱοθετοῦν τὰς ἐπαναστατικὰς ἰδέας καὶ γίνονται ἀρχηγοί των, ὅλαι δεικνύουν δύναμιν μεγάλην χαρακτῆρος καὶ ἀκαταβλήτου θελήσεως.

Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο νὰ ριφθοῦν εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα ποῦ τὰς χαρακτηρίζει. Φυσικὸν ἦτο νὰ

εὑρεθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ παλαιὸν καθεστὸς δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὸν πόλεμον.

Μὲ ἀνδρικὰ ὀνόματα θυγατέρες στρατηγῶν καὶ γυναῖκες καὶ φίλαι ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν ἔλαβαν μέρος εἰς πολλὰς μάχας, ἐπληγώθησαν, ἐπαρασημοφορήθησαν ἢ καὶ ἐφονεύθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ὁπόταν καὶ ἐγίνετο γνωστὸν ὅτι ἦσαν γυναῖκες.

Τώρα μὲ τὸ νέον πολιτικὸν καθεστὸς ἀφοῦ αἱ γυναῖκες ἐστάλησαν ὡς ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν Δούμαν, ἦτο φυσικὸν νὰ σταλοῦν καὶ ὡς στρατιωτικὰ σώματα εἰς τὸ μέτωπον. Μόναι των ὠργανώθησαν, μόναι των ἐγυμνάσθησαν, καὶ μόναι των κατήρτισαν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τάγμα τῶν νεωτέρων Ἀμαζόνων, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ὁ στρατάρχης τοῦ Κυβερνείου των ἐχαιρέτα προχθὲς ἀκόμη μίαν νέαν δύναμιν καὶ ἕνα πολύτιμον παράγοντα διὰ τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ γυναικεῖον αὐτὸ στοιχεῖον εἰς τὸν πόλεμον ἂν καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται τελείως εἰς τὰ ἰδανικὰ ὑπὲρ τῶν ὁποίων πρωταγωνιστοῦν αἱ γυναῖκες ἐν γένει, δηλαδὴ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν πολέμων καὶ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀγρίων αἱματοχυσιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρωπότης εἶναι θῦμα, ὅμως θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ὑποστῆ χρόνιον μαρασμὸν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀγωνιζομένων.

Ὁ ἀδελφός, ὁ ἄνδρας ὁ ἐραστὴς ποῦ ξέρει ὅτι ἡ γυναῖκα του μάχεται ἡρωϊκώτερα ἀπὸ αὐτόν, ὅτι θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν περιφρονήσῃ διὰ τὴν ἀνανδρίαν του, ὅτι ἐκείνη θὰ παρασημοφορηθῇ, ἐνῷ αὐτὸς θὰ καταδιωχθῇ ὡς λιποτάκτης, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του καὶ νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ἰδίως αὐτὴν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ σήμερον ἡ συμμετοχὴ τῆς Ρωσσίδος εἰς τὸν πόλεμον, δηλαδὴ ὡς ἠθικὸν μᾶλλον τονωτικὸν τοῦ κουρασμένου καὶ δυστροποῦντος στρατοῦ, παρὰ ὡς πρόοδος ὑπὸ τὴν γενικωτέραν της μορφήν.

Διότι ὁ πόλεμος δὲν εἶναι πρόοδος. Ἀλλὰ βαρβαρότης, ἀγριότης, ἡ ὁποία φέρει αἰῶνας ὅλους ὀπίσω τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀγρίων θηρίων.

Ἀκριβῶς δὲ ἀπὸ τὴν ἐνεργητικωτέραν ἐπέμβασιν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ζωὴν τῶν λαῶν περιμένει ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἀπαλλαγήν της ἀπὸ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς ἀθλιότητας ποῦ τὴν μαστίζουν. Ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν νομοθεσίαν, εἰς τὴν διοίκησιν, εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀναγέννησιν ἀναμένει ἡ ἀνθρωπότης ἐξημέρωσιν ἠθῶν καὶ εἰρηνικὴν διακανόνισιν τῶν πολιτικῶν διαφορῶν καὶ ἀποφυγὴν τῶν τερατωδειῶν καὶ τῶν ἀγριοτήτων τῶν καταστρεπτικῶν πολέμων τῶν ἡμερῶν μας.

Διότι ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης καὶ εἰς τὰς ἀγριωτέρας περιόδους τῶν ἀρχεγόνων ἐποχῶν δὲν ἐβασανίσθη, καὶ δὲν ἐπόνεσε καὶ ἐμαρτύρησεν ὅσον εἰς τὸν πόλεμον αὐτόν. Οὐδέποτε τὰ θύματά της ὑπῆρξαν τόσον πολυάριθμα, ἑκατομμύρια νεκρῶν καὶ ἑκατομμύρια ἀνικάνων καὶ ἀκρωτηριασμένων, ὅσον κατὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν τοῦ αἰῶνος, ὁ ὁποῖος παραδόξως διεξεδίκει δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου ἐντελῶς πολιτισμοῦ. Δὲν εἶναι δὲ βέβαια ἡ συμμετοχὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὰς ἀγριότητας αὐτὰς καὶ ἡ ἐξοικείωσίς της μὲ τὰς αἱματοχυσίας καὶ μὲ τὰ σπαρακτικὰ θεάματα ποῦ θὰ τονώσουν εἰς τὴν ψυχήν της τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπέμβῃ ἀποφασιστικὰ καὶ νὰ διατάξῃ **ἄλτ, κάτω τὰ ὅπλα** εἰς τὰ στρατόπεδα τῶν ἀντιμαχομένων.

Κ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΟΜΙΛΙΑΝ

ΤΗΣ Δος ΑΙΚ. ΚΑΤΣΙΦΟΥ

. . . . . .

Ποιητικαὶ ὑποθέσεις εἶναι ἄπειροι, ὅλαι αἱ ὡραιότητες καὶ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως. Ἡ ζωὴ μὲ τὰς ποικιλομόρφους ἐμφανίσεις της, καὶ ἰδίως τὰ ψυχικὰ συναισθήματα τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀβύσσου αὐτῆς παντὸς καλοῦ καὶ κακοῦ, ὑψηλοῦ καὶ ταπεινοῦ, προσφέρουν ὑποθέσεις πάντοτε νέας, πάντοτε κινούσας ἐνδιαφέρον καὶ προκαλούσας τὴν ἔμπνευσιν. Ὑποθέσεις ὡραίας δίδει ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ὑπέροχος αὐτὴ ψυχικὴ κατάστασις.

. . . . . .

Ὡραῖος εἶναι ὁ ἡρωϊκὸς ἐνθουσιασμός, ὁ ὁποῖος ἀκράτητος θεοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, τὸν κάμνει νὰ λησμονῇ καὶ τὴν θνητότητά του αὐτήν, ὅταν ἀψηφᾷ καὶ περιφρονεῖ τὸν κίνδυνον καὶ ὁρμᾷ ἀκάθεκτος, ὡραῖος, μεγαλοπρεπής, τρομερός, ὡς εἶναι καὶ ἡ ἄψυχος, λεγομένη, φύσις εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν ἐνθουσιασμῶν της. Ἢ καὶ τὰς ἀνεξαρτήτως παντὸς ρυθμοῦ καὶ μέτρου συνθέσεις, τὰς ἐχούσας ποιητικὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐννοοῦμεν Ποίησιν; Εἶναι ὁ θεῖος σπινθὴρ ὁ ἐμφωλεύων εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος καὶ ἀποκαλύπτει κατ' ἰδιαίτερον

ὅλως τρόπον εἰς τὸν τεχνίτην τὴν δημιουργίαν καὶ τὰ θαυμάσιά της, ὡς καὶ τὰ μυστήρια κάθε ψυχῆς; Εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ ὁποία μεταδίδει ὅλα τὰ συναισθήματα τοῦ ποιητοῦ εἰς τοὺς ἄλλους; συγκλονεῖ κάθε εὐγενῆ ψυχήν, τὴν κάμνει κοινωνὸν χαρᾶς καὶ λύπης καὶ παντὸς αἰσθήματος; Εἶναι ἡ ὡραία τέχνη, ἡ ὑπερτέρα τῆς γραφικῆς, τῆς μουσικῆς καὶ πάσης ἄλλης, καὶ ἡ ὁποία εὐκολώτερον, πληρέστερον φέρει εἰς ἐπικοινωνίαν τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων;

. . . . . .

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἔχοντες βαθειὰ κρυμμένον, κοιμώμενον εἰς τὴν ψυχήν των τὸ αἴσθημα τῆς Ποιήσεως, καὶ εἰς τὴν μᾶλλον αὐτῶν πρωτογενῆ κατάστασιν, τὴν ἠσθάνθησαν, καὶ τὴν ἠγάπησαν. Δι' αὐτῆς, διὰ τοῦ τραγουδιοῦ, (διότι σύροντες τὴν φωνὴν τραγουδιστά, νανουριστικὰ τρόπον τινά, ἔλεγον τὰ ποιήματά των οἱ πρωτογενεῖς ἐκεῖνοι) ἐπανηγύριζον καὶ ἑόρταζον ὅλα τὰ εὐτυχῆ περιστατικά των κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα, ἢ καὶ ἐθρήνουν τὰς δυστυχίας των. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν διὰ τῆς ποιήσεως ὑπέκαιον τὸ πολεμικὸν μένος τῶν ὀπαδῶν των. Διὰ τῆς ποιήσεως ἐξετραγῳδήθησαν οἱ ὅλεθροι τοῦ πολέμου καὶ ἐθρηνήθησαν οἱ προσφιλεῖς νεκροί. Διὰ τοῦ τραγουδιοῦ ἐφανέρωσαν τὸν ἔρωτά των, καὶ ὕμνησαν τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν τῶν ἐκλεκτῶν των, καὶ ἐξέφρασαν πᾶν αἴσθημά των. Ἐπίσης διετήρησαν καὶ μετέδοσαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν ἱστορίαν, τὰς παραδόσεις τῆς χώρας καὶ τῆς οἰκογενείας, καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος. Διὰ τοῦ τραγουδιοῦ ἐλάτρευσαν τοὺς θεούς των. Μήπως καὶ εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν οἱ Ἑβραῖοι (τῶν ὁποίων ἡ θρησκεία παρεσκεύασε καὶ ἡτοίμασε τὴν ἰδικήν μας) διὰ τῆς ποιήσεως δὲν ἐλάτρευσαν τὸν Ἰεχωβᾶ; ἐτραγῳδοῦσαν τοὺς ψαλμούς των χορεύοντες πρὸ τῆς κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης. Ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν παλαιῶν ἐποχῶν πολυθεϊσταὶ ἢ μονοθεϊσταί, καὶ οἱ ἄγριοι ἀκόμη εἰς τὰς θρησκευτικάς των τελετὰς ἤνωνον τὴν ποίησιν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ὄρχησιν.

Οἱ Ἄραβες ὡς καὶ οἱ Πέρσαι ὑπῆρξαν οἱ ἐπισημότεροι ποιηταὶ τῆς Ἀνατολῆς, μεταξὺ αὐτῶν δέ, ὅπως καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἡ ποίησις ὑπῆρξε τὸ μόνον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου μετέδιδον τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς γνώσεις των.

. . . . . .

Οἱ παλαιοὶ Ἄραβες ἐσεμνήνοντο καὶ ἐκαμάρωναν πολὺ διὰ τὰ ποιήματά των, τὰ ὁποῖα ἐχώριζον εἰς δύο εἴδη, τὰ ὠνόμαζον δὲ λυτοὺς (σκόρπιους δηλαδὴ) μαργαρίτας τὰ μὲν, καὶ δεμένους (ὡς εἰς ὁρμαθὸν) τὰ δέ.

. . . . . .

Αἱ ἠθικαὶ διδασκαλίαι τῶν Περσῶν, ἐπεριλαμβάνοντο γενικῶς εἰς ἀξιώματα παροιμιώδη ἐκφερόμενα δι' ἄλλων τόσων χωριστῶν στίχων· δύνανται δὲ νὰ παραβληθοῦν μὲ τὰς παροιμίας τοῦ Σολομῶντος, αἱ περισσότεραι τῶν ὁποίων συνίστανται εἰς χωριστὰ ἀξιώματα ὅμοια μὲ τοὺς λυτοὺς μαργαρίτας τῶν Ἀράβων. Παραπλήσιος εἶναι ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως εἰς τὰ βιβλία τοῦ Ἰώβ.

Οἱ Ἕλληνες, φαίνεται, πρῶτοι εἰσήγαγον εἰς τὰ ἔργα των ἕνα κανονικώτερον καὶ μᾶλλον ἀκριβῆ τρόπον εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν μερῶν.

Εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ἑλλάδος οἱ ἱερεῖς, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες ἀκόμη, γνωρίζοντες τὴν δύναμιν τῆς Ποιήσεως καὶ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐξέθετον τὰς διδασκαλίας καὶ τὰς ἰδέας των ἐμμέτρως. Ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Ἀμφύων οἱ πρῶτοι των ποιηταὶ φέρονται ὡς οἱ πρῶτοι θεμελιωταὶ τῶν νόμων καὶ τῆς κοινωνίας. Ὁ Μίνως, ὁ Θαλῆς ἐτραγῳδοῦσαν μὲ τὴν λύραν τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους εἶχον γράψει διὰ νὰ τοὺς ἐντυπώσουν καλλίτερον εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν συμπολιτῶν των (ὁ ρυθμὸς ὑποβοηθεῖ τὴν μνήμην). Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου, ὅλη ἡ ἱστορία εἶναι σκεπασμένη μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ποιήσεως.

Ὁμολογεῖται ἀπὸ ὅλην τὴν ἀρχαιότητα, ὅτι ἡ ποίησις προηγήθη παντὸς ἄλλου εἴδους τοῦ λόγου. Αἱ περιστάσεις αἱ κινοῦσαι τὸν ποιητικὸν οἶστρον κατὰ τὰς πρώτας ἐποχὰς ἦσαν πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον αἱ αὐταί. Οἱ ὕμνοι τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, ὁ πόλεμος, ἡ νίκη κλπ. ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἀπαντῶνται ὡς ποιητικαὶ ὑποθέσεις εἰς ὅλους τοὺς λαούς. Τὸ ἴδιον πῦρ, ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ἴδιος τετριμμένος καὶ ἀκανόνιστος, ἀλλὰ ζωηρὸς τρόπος τῆς ποιήσεως, αἱ ζωηραὶ καὶ παράδοξοι εἰκόνες ἦσαν οἱ γενικοὶ κανόνες ὅλων τῶν παλαιῶν πρωτοτύπων ποιήσεων τῶν διαφόρων λαῶν. Αἱ μετὰ ταῦτα μεταβολαὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπέφερον μεταβολὰς μεταξὺ τῶν ποιητῶν τῶν διαφόρων φυλῶν, ἐσχημάτισαν χωριστοὺς χαρακτῆρας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ἐχώρισαν τὴν πρώτην ἐκείνην ροὴν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν διωχέτευσαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἡ ὁποία ἀρχικῶς ἀνέβλησεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν πηγήν.

Διαρκούσης τῆς νηπιότητος τῆς τέχνης, ὅλα τὰ διάφορα αὐτῆς εἴδη ἦσαν ἡνωμένα συγκεχυμένα εἰς ἓν μόνον κατὰ τὴν κλίσιν, τὸν ἐνθουσιασμόν, ἢ τὰ διάφορα συμβεβηκότα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ οἶστρος τοῦ ποιητοῦ ἐκινεῖτο· μετὰ τὴν

πρόοδον τῆς κοινωνίας καὶ τῆς τέχνης, ἤρχισαν νὰ διακρίνωνται διὰ τῶν κανονικῶν ἐκείνων μορφῶν καὶ τῶν διαφόρων ὀνομάτων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα σήμερον γνωρίζονται. Δυνάμεθα ὅμως καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πρώτην, τὴν ἀκανόνιστον κατάστασιν τῶν ποιητικῶν ἐκχύσεων, νὰ ἀνεύρωμεν τὰ σπέρματα καὶ τὰς ἀρχὰς ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς κανονικῆς ποιήσεως.

Αἱ ᾠδαὶ καὶ οἱ ὕμνοι παντὸς εἴδους ἔπρεπε φυσικὰ νὰ εἶναι αἱ πρῶται ἐκθέσεις τὰς ὁποίας οἱ ποιηταὶ ἔψαλλον, ὅταν ἐκινοῦντο ἀπὸ θρησκευτικὰ αἰσθήματα ἢ ἀπὸ χαράν, ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἄλλα πάθη.

Ἡ Ἐλεγεία ἐγεννήθη ἀπὸ τοὺς θρήνους τῶν φίλων νεκρῶν. Ἡ διήγησις τῶν κατορθωμάτων τῶν ἡρώων ἔδοσεν ἀρχὴν εἰς τὴν ἐποποιίαν· ἀλλὰ μὴ ἀρκούμενοι εἰς μόνην τὴν διήγησιν, ἤρχισαν εἰς μερικὰς γενικωτέρας των συναθροίσεις, νὰ παρουσιάζουτ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὡμίλουν ἀναλόγως τῶν χαρακτήρων τῶν ἡρώων των. κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ Τραγῳδία, ἡ ὁποία εἶναι μέρος τοῦ δραματικοῦ εἴδους. Ὄχι μόνον τὰ διάφορα τῆς ποιήσεως εἴδη, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τοῦ λόγου ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν ἡνωμένα, συγκεχυμένα.

...Ἡ πρόοδος ἡ γενικὴ ἔφερε τὴν τάξιν καὶ τὸν χωρισμὸν μεταξὺ τῶν εἰδῶν τοῦ λόγου· τοῦτο συνέβη μάλιστα καθ' ἣν ἐποχὴν εὑρέθη ἡ τέχνη τῆς γραφῆς. Ἤρχισαν τότε οἱ ἄνθρωποι, νὰ διατηροῦν κατὰ θετικώτερον καὶ ἀληθέστερον τρόπον εἰς τὴν μνήμην τὰ παρελθόντα. Ἐπεθύμησαν ἐπίσης, νὰ φωτίζεται ὁ νοῦς των, καθὼς ἐτέρπετο ἡ φαντασία των, ἐσκέπτοντο ἄλλως περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ βίου καὶ ἤρχισαν νὰ ἀποβλέπουν εἰς τὰ πραγματικὰ περισσότερον ἢ εἰς τὰ φανταστικά.

...Ἡ ποίησις τότε ἀπέβη μία ξεχωριστὴ τέχνη προωρισμένη νὰ τέρπῃ, νὰ παρουσιάζῃ γλυκύτερον, ὡραιότερον, καλλίτερον, τέλος μᾶλλον ἰδεῶδες τὸ κάθε τι, καὶ δι' ἐκεῖνα τὰ ἀντικείμενα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν φαντασίαν.

Ἡ πρώτη ποίησις μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, λέγεται, ὅτι εὐθὺς ἀνεμίχθη μετὰ τῆς φιλοσοφίας. Ὁ Ὀρφεύς, ὁ Λῖνος (οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται θεογέννητοι, ὡς υἱοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς μούσης Οὐρανίας ὁ μὲν, ὁ δὲ τῆς μούσης Καλλιόπης), καθὼς καὶ ὁ Μουσαῖος θεωρεῖται, ὅτι ἐπραγματεύθησαν εἰς τὰ ποιήματά των περὶ τοῦ χάους, τῆς δημιουργίας, τῆς διακοσμήσεως, καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ σύμπαντος καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὄντων, καὶ ὁ Ἡσίοδος εἰς τὴν Θεογονίαν του, ὅπου πραγματεύεται τὴν γέννεσιν τῶν θεῶν καὶ ἡρώων.

. . . . . .

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Η'.

Τὸ ταξείδι μας ὡς τὴν Βενετία πολύ, πολὺ εὐχάριστον. Ἡ θάλασσα καθρέφτης καὶ ὁ οὐρανὸς μιὰ μεγάλη ἀπέραντη βαθουλωτὴ τουρκουάζ, μὲ περιφέρειαν ἀπὸ ὀπὰλ καὶ ζαφείρια. Συντροφιές, γνωστοὶ ἢ φίλοι Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε μέρος τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Πανελλήνιος μὲ τὰ μεγάλα της βαπόρια ταξειδεύει κάθε καλοκαῖρι ὅλους τοὺς πολιτευομένους, τοὺς φίλους τῶν πολιτευομένων καὶ τοὺς φίλους τῶν φίλων των, φυσικὰ χωρὶς ναύλους. Ἐξέχασα νὰ προσθέσω καὶ τοὺς δημοσιογράφους.

Καὶ ἔτσι πλέομεν ὄχι μόνον εἰς τὸ ἀπέραντον κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ ποῦ ἀποδίδει ἡ θάλασσα γύρω μας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὠκεανὸν πολιτικῶν καὶ φιλολογικῶν ἀπεραντολογιῶν. Ὅλα αὐτὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν, ὅσον μὲ ἀπασχολεῖ ἢ μᾶλλον μὲ ἀνησυχεῖ ἡ εἰσβολὴ εἰς τὸ βαπόρι μιᾶς ὡραίας Κερκυραίας, πεταχτῆς, ζωηρούλας ποῦ μιλεῖ τραγουδιστά, ὅπως ὅλοι οἱ Κερκυραῖοι καὶ πλέει μέσα εἰς κρέπια καὶ μαῦρες γάζες, τὸ μόνον σημεῖον τοῦ πένθους διὰ τὸν θάνατον γέροντος καὶ πλουσίου συζύγου.

Ὁ ἄνδρας μου, εὐθὺς μετὰ τὴν εἰσβολὴν αὐτὴν χάνεται ἀπὸ τὴν συντροφιά μας, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὕστερα ἀπὸ λίγο φρεσκοξυρισμένος, ἀλλαγμένος, μοσχοβολημένος, παλληκαράκι μόλις τριάντα χρόνων.

Ὅλες του ἡ ρυτίδες, τὰ ἴχνη αὐτὰ τοῦ πόνου ποῦ τοῦ ἐκληρονόμησεν ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ὡραίας του ὡς προχθὲς φιλενάδας, ἐχάθηκαν εὐθὺς ἀμέσως ποῦ εὑρέθη ἀπέναντι εἰς τὴν νέαν καὶ πεταχτὴν Κερκυραίαν. Ὅλοι τῆς συντροφιᾶς μας τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἀναφωνήματα θαυμασμοῦ. Μωρὲ τὶ ὠμορφιὲς εἶν' αὐτές; τί φρεσκάδες! τί νειᾶτα! τί chic ;

Οἱ οἰκειότεροι, ὅσοι τὸν γνωρίζουν ὡς φημισμένον κατακτητὴν ἐννοοῦν, ὅτι ὡπλίσθη, ἐνεοποιήθη, ἐξωραΐσθη διὰ τὴν νέαν μάχην, ἕτοιμος νὰ παραγκωνίσῃ κάθε ἄλλον καὶ νὰ λάβῃ μόνος αὐτὸς τὴν δάφνην τοῦ νικητοῦ. Τὰ μάτια του πέρνουν τὴν ἀκτινοβολίαν ἐκείνην τὴν περίεργον, ποῦ τὰ μεταβάλουν εἰς ὠκεανοὺς φλογῶν, μὲ ὅλο τὸ χονδρὸ κρυστάλλινο τεῖχος, ποῦ διορθώνει τὴν δυνατὴν μυωπίαν του. Ἡ Κερκυραία κυρία εἶναι μητέρα ἑνὸς ξανθοῦ κοριτσιοῦ ὡς τεσσάρων πέντε χρόνων καὶ ἔχει μαζή της ἕνα μικρὸ κάτασπρο σκυλάκι, ποῦ τρέχει καὶ παίζει ζωηρότατα μὲ τὸ ὁλόξανθο κοριτσάκι. Μὲ τὴν συνοδείαν αὐτὴν ἡ ὡραία κυρία

γίνεται ἀκόμη πειὸ θελκτική, πειὸ παιγνιδιάρα, πειὸ συμπαθητική.

Bella μου, amor mio, γλυκοῦλα μου, χρυσό μου, αὐτά εἶναι τὰ ἐπίθετα τῆς μικρᾶς κόρης, ποῦ μέσα σὲ ἀφροὺς ἀπὸ ἄσπρα μοὺλ καὶ κεντήματα, ἐκθέτει μιὰ ὁλόλευκη ἁρμονία παιδικῆς σάρκας, κληρονομία κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Ὁ ἄνδρας μου γοητεύει τὰ κοριτσάκια, τὰ σκυλάκια καὶ ὅλα τὰ ἀκόλουθα κάθε ὡραίας κυρίας. Ἡ τσέπες του εἶναι ἐφωδιασμένες μὲ μπομπόνια γιὰ τὰ παιδιὰ—εἰς τὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνει ἐπιεικῶς καὶ τὴν κόρην μας — καὶ μὲ βόλους ζάχαριν γιὰ τὰ σκυλλάκια.

Καὶ ἐπειδὴ διαισθάνομαι, ὅτι μὲ ὅλην τὴν ἀπόφασίν του νὰ ξαναζήσωμεν εἰς τὸ ταξεῖδι αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου μας, ἡ εἰσβολὴ τῆς ὡραίας κυρίας θὰ κάμῃ μικρὰν ἀναστολὴν εἰς τὴν συζυγικήν μας ἀναγέννησιν, ἀρχίζω κατὰ τὴν κακήν μου συνήθειαν νὰ μελετῶ ἢ μᾶλλον νὰ προμαντεύω τὰ σχέδια τῆς στρατηγικῆς του.

Καὶ κλείνω τὰ μάτια μου ξαπλωμένη εἰς τὴν ἀναπαυτική μου καρέκλα, δῆθεν γιὰ νὰ ἀποκοιμηθῶ, πραγματικῶς ὅμως γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὰς πρώτας ἐπιθέσεις, γιὰ νὰ μὴν πεισθῶ ὅτι ἡ ὀνειρευτὴ εὐτυχία μου ἀρχίζει καὶ πάλι νὰ σβύνῃ. Ἀλλὰ ἡ φαντασία μου δὲν κοιμᾶται. Ἐμπρός μου σηκώνεται ἡ αὐλαία καὶ ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς νέας ἐρωτοπαθείας τοῦ ἀνδρός μου ξετυλίσσεται κανονικά, ἀπαράλλακτα, ὅπως καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα.

Πρώτη ἐμφάνισις τὸ σκυλλάκι, τὸ ὁποῖον ἐνῷ ἀρχίζει μὲ γαυγίσματα γύρω πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἔξαφνα μὲ δυὸ τρεῖς σβόλους ζάχαρι, γίνεται φιλικό, πηδᾶ εἰς τὰ γόνατά του, ἀφίνῃ νὰ χαϊδευθῇ, τέλος γίνεται πολύτιμος σύμμαχος. Τὸ παράδειγμα τοῦ σκυλλιοῦ παρακολουθεῖ τὸ κοριτσάκι. Εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ αὐτὸ δύστροπο, ἀγριωπὸ, ἀπρόσιτο. Ἔπειτα πλησιάζει δῆθεν γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σκυλλάκι, τὸ ὁποῖον μαλόνει, καὶ στὸ τέλος δέχεται μιὰ φοῦχτα καραμέλες, κάμνει φιλίες μὲ τὴν μικρή μας, ἡ ὁποία ἀνύποπτη ἔρχεται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ πατέρα της.

Ἡ μητέρα εὐχαριστεῖ, μαλόνει τὴν κόρη της, διότι ἐδέχθη τόσα μπομπόνια χωρὶς νὰ κάμῃ ὑπόκλισιν καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καλὸν κύριον ὁ ὁποῖος μὲ λόγια ἁπλᾶ, σοβαρὰ καὶ στοργικὰ σὰν πατέρας καὶ αὐτὸς παιδιοῦ κάμνει τὸν πανηγυρικὸν τῆς παιδικῆς ἁπλότητος καὶ εἰλικρινείας.

Καὶ ἡ ὁμιλία τοῦ ζεύγους πλέκεται ἐπάνω εἰς τὴν ψυχολογίαν τῶν παιδιῶν, ἐπάνω εἰς τὸ μοτίβο αὐτὸ τῆς στοργῆς καὶ τρυφερότητος, σὰν καὶ ὁ μὲν καὶ ἡ δὲ νὰ μὴν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν στὴν ζωήν των ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν μικρῶν αὐτῶν διαβόλων.

Ἀνοίγω τὰ μάτια μου, σηκώνομαι, κάμνω τρία βήματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ζεύγους καὶ εὑρίσκω τὴν σκηνογραφίαν εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς ποῦ τὴν εἶχεν ἀφίσει ἡ φαντασία μου. Νὰ παρακολουθήσω τὴν συνέχειαν μοῦ εἶναι ἀδύνατον. Κάτι κλαίει μέσα μου τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας ποῦ τόσον λίγο διήρκεσε. Πέρνω τὸ βιβλίο μου καὶ ξαναρχίζω νὰ διαβάζω. Τοῦ κάκου! Λέξεις μόνον περνοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μου, χωρὶς κανένα νόημα καὶ καμμίαν σημασίαν. Φωνάζω τὴν μικρή μου, ἡ ὁποία εὐθὺς τρέχει κοντά μου καὶ μοῦ μιλεῖ γιὰ τὸ σκυλλάκι καὶ γιὰ τὸ ὡραῖο κοριτσάκι, ποῦ ἂν καὶ μικρότερό της, ὅμως τὴν διασκεδάζει. Ἔχει ἐνθουσιασθῆ κι' αὐτή, γελᾶ, εἶναι εὐχαριστημένη, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ πατέρας της. Καμμιὰ φορὰ ὅταν βλέπω τὰ μάτια της νὰ ἀκτινοβολοῦν, ἀκριβῶς ὅπως τὰ δικά του σκέπτομαι ἀνήσυχος. Ἄρα γε δὲν θὰ τοῦ μοιάσῃ; Καὶ δὲν θὰ σκορπίσῃ καὶ αὐτὴ γύρω της ἀπογοητεύσεις καὶ λύπες.

Ὁ ἄνδρας μου ἐπὶ τέλους ἐνθυμεῖται τὴν ὕπαρξίν μου. Χαιρετᾶ τὴν κυρίαν, χαϊδεύει τὸ κοριτσάκι, μειδιᾶ εἰς τὸ σκυλλάκι ποῦ τρέχει ὀπίσω του καὶ μᾶς καταφθάνει ἀκτινοβολῶν. Ἀποφεύγει ἐντελῶς νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ γιὰ τὴ νέα του γνωριμία, μὲ ἐρωτᾶ ἂν ἐκοιμήθηκα καλά, ἂν ἔχω ὄρεξι, ἂν θέλω νὰ κάμωμεν ὀλίγα βήματα μαζὴ γιὰ νὰ ξεμουδιάσω.

Δὲν φαίνομαι νὰ ἐκατάλαβα τίποτε, παίζω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου ὅπως ἠμπορῶ καλλίτερα. Ἡ ψυχολογία του μὲ κυριεύει τόσον, ὥστε ξεχνῶ ἐντελῶς τὸν ἑαυτόν μου. Ἔπειτα ἡ ἀξιοπρέπειά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀναγνωρίζω ὅτι νέα ταπείνωσις μὲ περιμένει. Ἀφίνω ὅτι ἂν φανῶ ὅτι ἐννόησα θὰ τοῦ χαλάσω ὅλην του τὴν εὐτυχίαν καὶ θὰ προκαλέσω λόγια καὶ σκηνὰς ποῦ ἀποστρέφομαι.

Ξέρω, εἶμαι βεβαία, ὅτι θέλει, ἐπιθυμεῖ μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ περάσω καλὰ εἰς τὸ ταξεῖδι αὐτὸ καὶ νὰ συνέλθω καὶ ξεκουράσω τὰ ἀφανισμένα νεῦρα μου. Εἶμαι ἀκόμη βεβαία ὅτι θὰ ἤθελε νὰ μοῦ μείνῃ ἀφωσιωμένος καὶ νὰ μὴ μοῦ δώσῃ ἀφορμὴν λύπης. Ἀλλὰ ὅλαι αὐταὶ αἱ ὡραῖαι ἀποφάσεις ἐκμηδενίζονται εὐθὺς ποῦ παρουσιασθῇ ἐμπρός του ἡ γυναῖκα ποῦ τὸν συγκινεῖ καὶ τὸν θέλγει, ἡ μοιραία γυναῖκα.

Ἅμα τὴν ἀντικρύσῃ χάνεται. Εἶναι τὸ πάθος του, τὸ σπόρτ του, σχεδὸν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του καὶ τῆς φιλοδοξίας του. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται ὕστερα. Κάθε νέον πρόσωπον ποῦ κατακτᾶ

τὸν ἀνανεώνει, τοῦ δίδει νέον σφρῖγος, νέαν ὄρεξιν, νέαν ζωήν. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι θὰ ἐκινδύνευε καὶ αὐτὴ ἡ φυσική του ὑγεία ἐὰν τοῦ ἔλειπεν ἡ αἰσθηματικὴ αὐτὴ κάθε τόσο ἀνανέωσις.

Εἰς τὸ τραπέζι ὁ καμαρότος, ἕνας παμπόνηρος καμπουράκος τοποθετεῖ τὸ κοριτσάκι τῆς κυρίας εἰς τὸ πλάϊ τοῦ ἀνδρός μου, δῆθεν γιὰ εἶναι κοντὰ μὲ τὴν μικρή μας. Ἔτσι μὲ τὴς ὁμιλίες τῶν μικρῶν συνδέονται περισσότερο καὶ οἱ μεγάλοι. Ὅταν ἐσηκωθήκαμεν ἀπὸ τὸ τραπέζι ἡ κυρία μὲ ἐπλησίασε καὶ ἡ πολυθρόνες μας ἐβάλθηκαν πλάϊ, πλάϊ γιὰ τὸν καφφέ.

Ὡμιλήσαμεν γιὰ διάφορα πράγματα καὶ ξεχωριστὰ γιὰ τὸ ταξεῖδι μας. Ἡ κυρία ἐπήγαινε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Παρίσι γιὰ κάποιαν ἰατρικὴν συμβουλήν. Ἔπειτα θὰ κοτέβαινε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι της εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Ἀνέπνευσα. Μοῦ ἦλθε νὰ τὴν φιλήσω. Ἔγεινα ὅλη περιποίησις καὶ καλωσύνη.

Ὁ ἄνδρας μου εἶχεν ἀποφύγει νὰ καθίσῃ μαζή μας. Ἔμεινεν εἰς τὸ καπνιστήριον, ὑποθέτω, γιὰ νὰ μὴ μοῦ δώσῃ ὑπονοίας. Τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν καὶ ἡ Κερκυραία κυρία ἔλεγεν, ἐτραγουδοῦσε μᾶλλον μὲ τὴν συρτὴν φωνήν της διάφορες κουβεντοῦλες, χωρὶς καμμίαν σημασίαν.

Οἱ κύριοι τῆς συντροφιᾶς ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός μου νὰ ὑποβάλουν τὴν ὑποψηφιότητά των, μὲ διάφορες γλυκανάλατες περιποιήσεις πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε δώσει καὶ καμμίαν ἀφορμὴν νὰ τὴν ὑποθέσουν ζωηράν. Ἀηδίαζα νὰ τοὺς ἀκούω καὶ νὰ τοὺς βλέπω. Καὶ ἐννόησα τότε τὸ μυστικὸν τῆς γοητείας ποῦ ἐξασκοῦσεν ὁ ἄνδρας μου. Μὲ κάποιαν λεπτότητα καὶ σεβασμὸν ἀπηυθύνετο πάντοτε πρὸς κάθε γυναῖκα. Ὁ θαυμασμός του ἐξωτερικεύετο μὲ μικρὰς περιποιήσεις καὶ μὲ λεπτότητας τρόπων, ποῦ δὲν ἄφιναν νὰ φαίνωνται οἱ βαθύτεροι πόθοι του. Δὲν ἐπέτρεπε ποτὲ εἰς τὸν ἑαυτόν του φαύλες ἐκφράσεις. Ἔμενε κύριος, ἀξιοπρεπής, καλοαναθρεμμένος. Ἦτον ἔξυπνος, πνευματώδης ὥστε ἡ ὁμιλία του ἦτον ἀληθινὴ ἀπόλαυσις.

Τοὺς ἄφησεν ἀρκετὴν ὥραν νὰ ἐξαντλήσουν ὅλες τὴς ἡλίθιες κοινοτοπίες των μὲ τὴν νέαν χήραν καὶ νὰ ἀποκαλύψουν μὲ μισὰ λόγια καροτσέρηδων ὅλους των τοὺς κτηνώδεις πόθους. Καὶ ἔπειτα συνωδευμένος ἀπὸ τὰ δυὸ κοριτσάκια μᾶς ἐπλησίασε.

Ἐπέρασα μιὰ ὥρα θαυμάσια μὲ τὴς μικρούλες αὐτές, εἶπεν. Ἡ κόρη σας μὲ ἐμύησεν εἰς ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ἰδιώματός σας, κυρία μου. Σωστὸ λεξικό, ποῦ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὅταν γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μας, βγοῦμε νὰ περάσωμεν ὀλίγες ἡμέρες στὸ ὡραῖο σας νησί.

—Ἐλᾶτέ νὰ μᾶς πῆτε τὰ μικρὰ μυστικὰ τῶν παιδιῶν, εἶπεν ἡ κυρία. Καὶ σιγανώτερα μὲ τὸ βιβλίο κρύβοντας τὸ στόμα της, μοῦ εἶπε: Θεέ μου! κρατῆστε τον ἐδῶ, γιὰ νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴς ἀηδίες τῶν κυρίων αὐτῶν.

Ὑπερήφανη τώρα καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν ὑπεροχή του, ἐσηκώθηκα καὶ τοῦ παρεχώρησα τὴν θέσι μου κοντὰ στὴ νέα Κερκυραία. Οἱ κύριοι τῆς συντροφιᾶς μοῦ ἐτίναξαν ματιὲς μίσους. Ἕνας ἐμουρμούρισε. Καλὲ τοῦ κάνει πλάτες, μὰ τὸ θεό!

Σύζυγος φιλόσοφος

ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΕΨΙΑ ΜΟΥ

Ἀρχίζω νὰ μετανοιώνω, μικρή μου ἀνεψιὰ γιὰ τὴν ὑπόσχεσι ποῦ σοῦ ἔδωσα προχθές, δηλαδὴ τοῦ νὰ σοῦ γράφω συχνὰ κατὰ τὸν τελευταῖο χρόνο τοῦ σχολικοῦ σου βίου. Τὰ χρόνια τοῦ σχολείου, μοῦ εἶπες, εἶναι ἴσως ἀπαραίτητα ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ μᾶς ἑτοιμάσουν στὴ ζωή. Μᾶς μαθαίνουν ἀριθμητική, γεωγραφία, ράψιμο ἀλλὰ γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μὴ ζητήσετε στῆς καλὲς καὶ ἀγαθὲς δασκάλες μας πληροφορίες γιὰ τὴ ζωή . . . Σᾶς βεβαιῶ πῶς τὴν ἀγνοοῦν καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἑτοιμάζωμαι νὰ γίνω λαϊκὴ καλόγρηα σὰν τὴν δασκάλα μου καὶ τὴς ἄλλες κυρίες ποῦ διευθύνουν τὸ σχολεῖο μας.

Σκέπτομαι νὰ πηγαίνω ὅσο τὸ δυνατὸν συχνότερα στὸν κόσμο μόλις ἔβγω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ νὰ μὴ μείνω γεροντοκόρη. Ἀλλὰ τὸ πιστεύετε ὅτι οὔτε ἡ μαμὰ οὔτε ἡ δασκάλες μου συλλογίσθηκαν ποτὲ ὅτι τὸ μέλλον μου θὰ εἶναι μιᾶς γυναίκας παντρεμμένης. Δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ μὲ ἑτοιμάσουν λίγο στὸ δρόμο αὐτὸ τῆς ζωῆς ποῦ εἶναι κάτι ποιὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ δίπλωμα ποῦ θὰ πάρω;

Ἔ! λοιπὸν ἂν ἔλεγα τῆς μαμᾶς ὅτι θέλω νὰ μάθω τί μὲ περιμένει ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, θὰ τὴν τρόμαζα καὶ θὰ τὴν ἔκανα νὰ κλαίῃ. Ἂν αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ἔλεγα σὲ καμμιὰ δασκάλισσά μου θὰ μοῦ ἀπαννοῦσε ὅτι εἶμαι ***κακὸν πνεῦμα***. Καὶ ὅμως θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι μυημένη σὲ ὅτι δέν εἶναι μόνο ὕλη γιὰ ἐξετάσεις . . . Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι γελοῖα ἀμόρφωτη . . . Ὅταν θὰ μὲ πᾶνε στὸν κόσμο ἐπὶ ἕξη μῆνες τὸ ὀλιγώτερο δὲν θὰ τολμῶ νὰ μιλήσω καὶ θὰ μοῦ φαίνεται πῶς οἱ ἄνθρωποι ποῦ μὲ περιστοιχίζουν δὲν θὰ μηλοῦν τὴν ἴδια γλῶσσα μὲ τὴ δική μου . . .»

Φοβᾶσαι, μικρή μου, τὴ μουσικὴ τῆς ζωῆς... καὶ ὅμως πολὺ γρήγορα θὰ βαρεθῇς τὴ μουσικὴ αὐτή. Ἔχεις δίκηο, ἡ ἀνατροφὴ ποῦ σοῦ δίνουν εἶναι ὅμοια μὲ ὅλων τῶν κοριτσιῶν τῆς τάξεώς σου. Μία πολιτεία, μιὰ κοινωνία, ἕνα κράτος, μιὰ ἐποχὴ εἶναι γύρω σας καὶ εἶναι τώρα χωρισμένες μὲ μιὰ βαρειὰ πλάκα τελείως ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τὴν σηκώσουν ἀπότομα τὴν πλάκα αὐτὴ τῆς ἀγνοίας μετὰ τῆς τυπικὲς ἐξετάσεις.

Τώρα λοιπὸν θέλεις ἀπὸ μένα μικρούλα μου μερικὰ μαθήματα ἀπάνω στὴ ζωή, τὰ ὁποῖα θὰ κυττάξω νὰ σοῦ δώσω ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλλίτερα γιὰ νὰ σὲ μυήσω ἔστω καὶ λίγο στὰ μυστήριά της. Εἶσαι πολὺ μοδέρνα τὸ ὁμολογῶ ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἕνα σημεῖο φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἰσορροπίας. Θὰ ἦταν πολὺ περίεργο, ἐὰν μιὰ κόρη δεκαοχτὼ χρόνων δὲν εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα στὸ μέλλον...

Ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ ἔχῃς πάντα καὶ νὰ μὴ χάσῃς ποτὲ εἶναι ἡ πίστις πρὸς τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐτυχία της. Νὰ ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα σου τῆς μικρὲς ἀπογοητεύσεις, ποῦ καταστρέφουν καὶ μελαγχολοῦν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν πραγματική τους ἀξία. Τὰ περισσότερα κορίτσια τώρα εἶναι τῆς τελευταίας ἐποχῆς (moderne style) ἀλλὰ μαζὺ μ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουν τὸ θαυμασμὸ γιὰ τὰ μεγαλουργήματα καὶ τὰ θαυμάσια τῶν περασμένων ἐποχῶν. Ὅ,τι μπορεῖ νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ σὲ ἐνθουσιάζῃ δὲν πρέπει νὰ σοῦ μείνῃ ἄγνωστο μικρή μου.

Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ βάλω τὸ μαγικὸ δαχτυλίδι ποῦ θὰ μὲ καθιστᾶ ἀόρατο καὶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἐσένα καὶ τῆς συμμαθήτριες σου στὴν καθημερινή σας ζωὴ ὡς μαθήτριες ἀπὸ τὴν πρωϊνή σας προσευχὴ ἕως τὴ βραδυνή σας.

Μὲ ὅλη τὴν ἀπέραντη οἰκειότητα καὶ ἐμπιστοσύνη ποῦ ἔχεις σὲ μένα, δὲν θὰ μοῦ πῇς ποτὲ τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ λέτε μεταξύ σας ἡ φίλες καὶ ὅτι σκέπτεται τὸ μυαλό σας τῆς ὧρες τοῦ κεντήματος καὶ τῶν διαλειμμάτων.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιφρονῇς τελείως τὴ μόρφωσι τοῦ σχολείου. Μπορεῖ ὅλη ἡ ὕλη ποῦ διδάσκεσθε νὰ μὴν εἶναι χρήσιμη, ἀλλὰ τὸ μεγαλείτερό της μέρος χρησιμεύει καὶ εἶναι ἀπαραίτητον, καὶ χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε ἕνα κορίτσι ὅσο ἔξυπνο καὶ ἂν εἶναι νὰ λέγεται μορφωμένο.

Ἐγὼ δὲν θὰ κάνω ἄλλο παρὰ νὰ συμπληρώσω στὸν μικρό σου ἐγκέφαλο τὰ κενὰ ποῦ ἀφίνει ἡ ἀτελὴς ἐκπαίδευσις καὶ νὰ σὲ συμβουλεύσω πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μορφωθῇς τελείως ὅπως ἁρμόζει σὲ κάθε κόρη τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ Δος ΙΓΓΛΕΣΗ

Ἥσυχα ἥσυχα, χωρὶς θόρυβο, χωρὶς ἀγγελίες ἄνοιξε τὴν ἔκθεσίν της ἡ δεσποινὶς Ἰγγλέση.

Ἡ ἀληθινὴ τέχνη δὲν χρειάζεται ρεκλάμες γιὰ νὰ τραβήξῃ τοὺς θαυμαστάς, καὶ ὅλοι ὅσοι διψοῦν γιὰ τὸ ὡραῖο ἔτρεξαν στὸ μικρὸ σαλόνι ποῦ φαίνεται σὰν νὰ φωτίζεται ὅλο ἀπ' τὸ χαμόγελο ποῦ σκορπᾶ ὁ Ἰταλικὸς οὐρανὸς μέσα ἀπὸ τὰ διάφορα πλαίσια. Ἡ νέα καλλιτέχνις δὲν ἐζήτησε νὰ ἀρέσῃ στοὺς ἀγοραστάς, οὔτε νὰ κάμῃ ἐντύπωσι. Τὰ ἔργα της ὡς σχέδιο, ὡς σύνθεσις, ὡς χρῶμα μαρτυροῦν τὴν ἀκούραστη μελέτη ποῦ ἔκαμε στὴ Ρώμη. Μέσα σ' αὐτὰ φαίνεται ἡ προσπάθεια ποῦ κατέβαλλε γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ ἰδεῶδες της, γιὰ νὰ ζωντανέψῃ τὴν φύσι ἐπάνω στὸν τεντωμένο μουσαμᾶ. Δὲν ἀκολουθεῖ ὡρισμένην τεχνοτροπίαν, οὔτε σχολήν. Ὅλα τὰ μέσα τῆς ζωγραφικῆς, ὅλας τὰς τεχνοτροπίας τὰς μεταχειρίζεται, καὶ σχολὴν ἔχει τὴν ψυχή της τὴν ὁποίαν χύνει ἄφθονα σὲ κάθε της ἔργον.

Τὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχει ἐκθέσει εἶναι τοπεῖα τῆς Ἰταλίας. Δὲν εἰξεύρει κανεὶς τὶ νὰ πρωτοθαυμάσῃ ἀπ' αὐτά. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κολωσσαίου μὲ τὴν τελείαν προοπτικήν του, τὴν Villa d' Esla μὲ ὅλη τὴν ἥσυχη μελαγχολία τοῦ ἥλιου στὴ δύση, τῆς «Χωριάτισες ποῦ κάτω ἀπὸ τὴς βαρειὲς ἀκτίνες θερίζουν τὰ στάχεια ὁλόχρυσα, τὸν «Μεσαιωνικὸς Πύργος» ποῦ καθρεφτίζεται μέσα στὴ λίμνη, τὴν Ἀγορὰν τῶν Ρωμαίων, καὶ τόσα, τόσα ἄλλα ἀκόμη.

Τὰ περισσότερα ἔχουν πωληθῆ. Ἡ Α. Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἔδειξε ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ καλλιτεχνικὸν γοῦστο του ἀγοράζων τὸ «Λείψανον τοῦ Ναοῦ τῶν Ἑστιάδων», ἕνα σωστὸ ποίημα τὸ ἔργον αὐτὸ μὲ τὴν ἀποκεφαλισμένην θεὰν ποῦ στέκεται ἀνάμεσα στὰ λουλούδια. Πολὺ εὔμορφα εἶναι ἀκόμη καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ψάρια καὶ ἄλλα ἔργα σὲ σύστημα decoratif. Ἄλλως τε ἡ δεσποινὶς Ἰγγλέση ἔχει μίαν ἰδιαίτερη συμπάθεια εἰς αὐτὸν τὸν ρυθμόν. Ὅλα της τὰ ἔργα τὸν θυμίζουν πολὺ λίγο, ἀκριβῶς ὅσο χρειάζεται.

Καὶ ἐνῷ φεύγω καταγοητευμένος, ψιθυρίζω: Τὶ ἅλματα εἰς τὴν τέχνην, τὶ καταπληκτικὴ πρόοδος!

Στέφος Λώρης

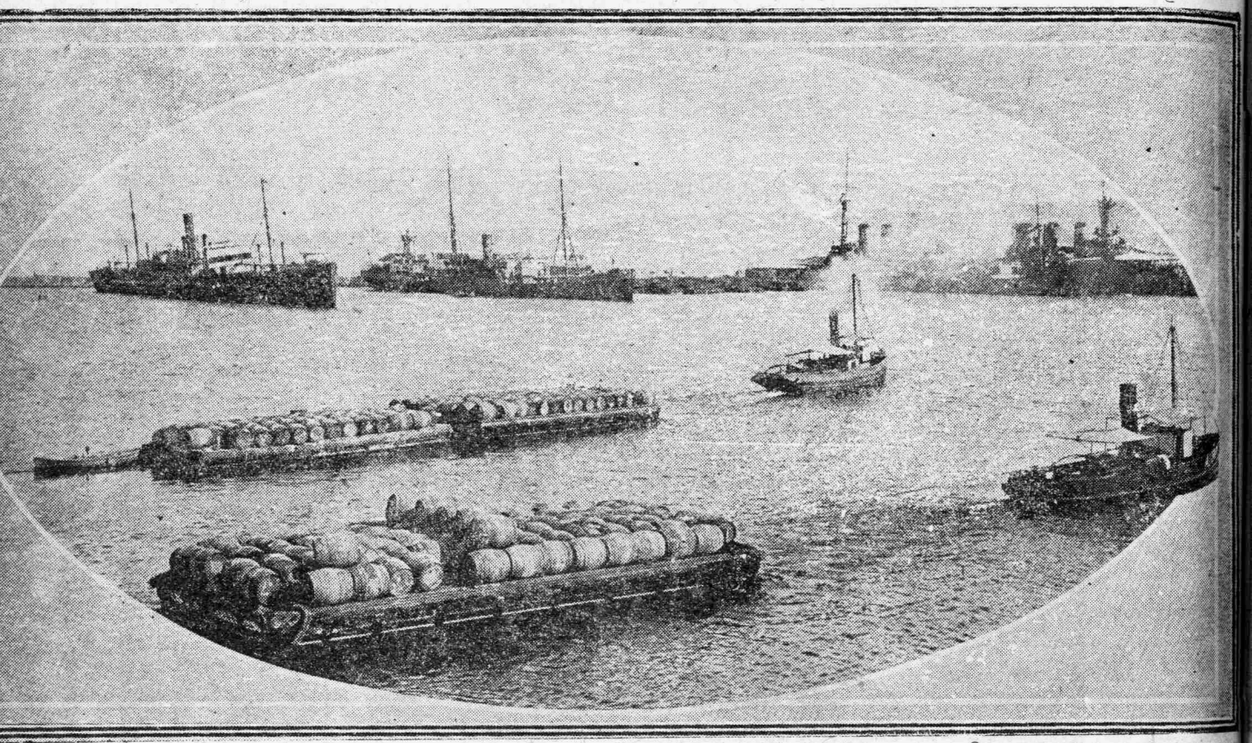

Σχεδίαι δι' ὧν ἀποβιβάζονται ἐφοδιοπομπαί.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ κ. ΜΠΟΝΝΕ

Ἡ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ μόλις εἶχεν ἀνοίξει στὸ καζίνο τοῦ Μόντε Κάρλου. Ἤδη εἶχαν ἀρχίσει νὰ καταφθάνουν πολλὲς ἅμαξες καὶ αὐτοκίνητα. Νέες γυναῖκες ποῦ στὰ μάτια τους καθρεφτίζουνταν τὸ πάθος τοῦ παιχνιδιοῦ, κυρίες πολὺ κομψὲς καὶ μὲ τὰ χέρια των φορτωμένα μὲ δακτυλίδια, ἀκόμη καὶ γρῆς ποῦ μόλις μποροῦσαν νὰ περπατήσουν, ὅλοι αὐτοὶ μὲ γλήγορο βῆμα προχωροῦν στῆς μεγάλαις σάλλες. Κάτω στὴ σκάλα οὔτε τοὺς ζητοῦν τὴν ἄδεια τῆς εἰσόδου. Τί μεγαλοπρέπεια! Τί πολυτέλεια! Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπουνὲ δὲ Βῶ τίμιοι καὶ καλοὶ ἔμποροι τῆς ὁδοῦ Ἀβουκίρ, οἱ ὁποῖοι κάμνουν τὸ πρῶτο τους μεγάλο ταξεῖδι εἶναι καταμαγεμμένοι. Τοὺς φαίνεται ὅτι τὰ ταβάνια εἶναι καμωμένα ἀπὸ χρυσὸ μωσαϊκὸ καὶ πολύτιμες πέτρες. Περπατοῦν μὲ προσοχὴ εἰς τὸ βερνικωμένο παρκέτο. Τώρα βρίσκονται εἰς τὴν εἴσοδο μὲ τῆς κόκκινες κολῶνες. Ἀπέναντί τους ἀνοίγονται ἡ πόρτες τῆς μεγάλης αἰθούσης ὅπου συνήθως δίδονται αἱ παραστάσεις.

Ἐκεῖνο ποῦ ἰδίως θαυμάζει ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπουνὲ δὲ Βῶ εἶναι ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν χονδρῶν λακέδων μὲ τὰ χρωματιστὰ κοντὰ παντελόνια ποῦ στέκονται εἰς τὴν εἴσοδο κάθε αἰθούσης.

Σιγὰ σιγὰ προχωροῦν πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιχνιδιοῦ. Πῶς εἶναι συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν παρισταμένων ποῦ εἶναι γύρω στὸ μεγάλο πράσινο τραπέζι, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου γυρίζει ἡ ρουλέττα! καὶ μὲ τί ἐρευνητικὸν μάτι οἱ ἀρχηγοὶ τῆς παρτίδας καθισμένοι σὲ ψηλὲς καρέκλες κυττάζουν τοὺς εἰσερχομένους; Ὁ κ. Μπουνὲ ἔχει ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πῇ εἰς αὐτὸν τὸν μεγάλον ἐπιχειρηματίαν ὅτι εἶναι ἕνας τίμιος ἔμπορος, ἔνορκος τοῦ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου καὶ σύμβουλος τῆς ἐνορίας του, ἀλλὰ δὲν προφθάνει νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἑαυτόν του διότι ὁ διευθύνων ἔχει γυρίσει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ δίδει διαταγὰς εἰς τὸν groupier ποῦ πληρώνει ἀμέσως τοὺς κερδίζοντας καὶ μαζεύει τὰ χρήματα ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔχουν χάσει. Ἡ κ. καὶ ὁ κ. Μπουνὲ εἶναι προειδοποιημένοι ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς πε-

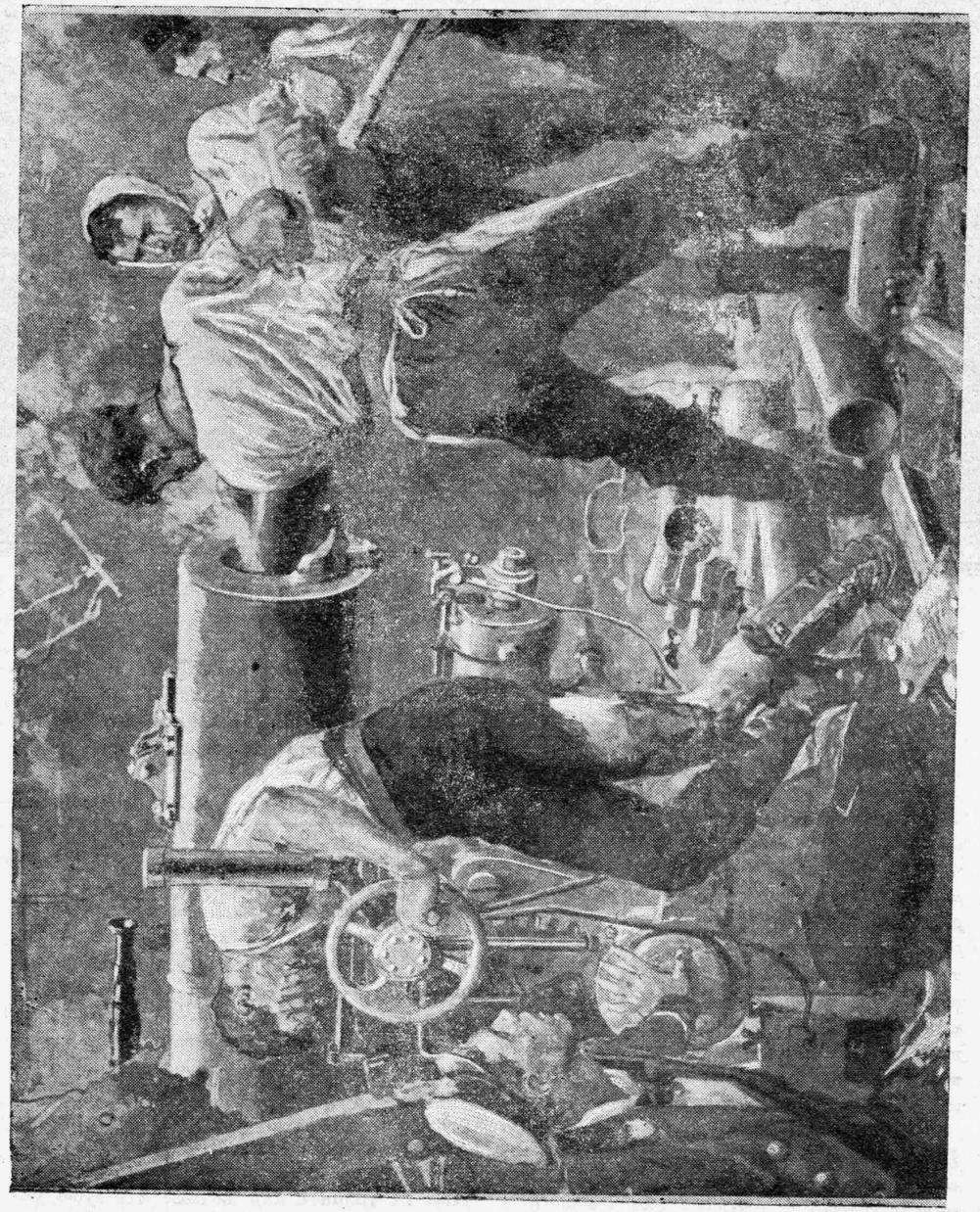

Τελευταία ἄμυνα ἑνὸς καταστρεφομένου πολεμικοῦ πλοίου

ριέργους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ παίξουν. Οἱ ἀντίθετοι τὸν κερδίζοντα ἰδίως ἐὰν εἶναι νέος τὸν παρακολουθοῦν ὅταν φεύγῃ καὶ τὸν ὑποδεικνύουν στῆς διάφορες κοκκότες ποῦ τριγυρίζουν τὴν λέσχη.

Αὐτὲς ἡ τίμιες κυρίες ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ προσκολῶνται εἰς τὰ βήματά του καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίνουν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο, ἐὰν πρωτήτερα δὲν ξαναγυρίσει εἰς τὸ Καζίνο νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ κέρδη του.

Γιὰ τοὺς παντρεμένους κερδιστὰς ποῦ ἔρχονται εἰς τὸ Καζίνο μὲ τῆς γυναῖκες τους ἡ διεύθυνσις δὲν ἔχει καμμίαν ἀνησυχίαν. Ἔχει τὴν πεῖραν τῶν γυναικῶν ποῦ παίζουν καὶ ξέρει ὅτι αὐτὲς δὲν σηκώνονται παρὰ ἀφοῦ χάσουν καὶ τὸν τελευταῖο τους ὀβολόν. Γιαυτὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιθεωροῦντας προσέφερε εὐγενῶς μὲ ἕνα ἐλαφρὸν μειδίαμα μίαν καρέκλα εἰς τὴν κ. Μπουννέ

Πειὸ ἥσυχος ἀπ' τὴν γυναῖκα του καὶ λίγο φοβισμένος στὴ σκέψι ὅτι αὐτὴ μποροῦσε νὰ χάσῃ καμμιὰ τριανταριὰ εἰκοσόφραγκα ἀπὸ τὰ κέρδη, ποῦ αὐτὸς μὲ τόσο κόπο καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια εἶχε μαζέψει καὶ ὅπου αἰσθάνουνταν ἐκείνη τὴν στιγμὴν στὸ πορτοφόλι του, ὁ κ. Μπουννὲ παρατηρεῖ προσεκτικὰ γύρω στὸ τραπέζι ὅλα ἐκεῖνα τὰ πυρετῶδη μάτια ποῦ παρακολουθοῦν τὸ παιγχνίδι καὶ τὰ χέρια ποῦ σπρώχνουν ἢ ἀποσύρουν τὰ εἰκοσόφραγκα καὶ τὰ χαρτονομίσματα. Ὁ κ. Μπουννὲ ριψοκινδύνευσε ἕνα εἰκοσόφραγκο καὶ ἐκέρδισε. Ὁ κ. Μπουννὲ καθησυχάζει ὀλίγον καὶ ἀπομακρύνεται πρὸς ἕνα ἄλλο τραπέζι. Εἶναι ἐκεῖ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη, ὅταν ἕνας κύριος ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο ἐμπρός του τὸν σπρώχνει ἐξ ἀπροσεξίας, τοῦ ζητεῖ συγγνώμην καὶ ἔπειτα ἀρχίζει νὰ μιλεῖ μόνος του μὲ σιγανὴ φωνή. Ἀποτόμως βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ χαρτονομίσματα τῶν 1000 δρ. τὰ βάζει εἰς τὸ τραπέζι καὶ περιμένει μὲ ἀνησυχίαν.

Ἀλλὰ κερδίζει τὸ κόκκινο καὶ αὐτὸς τὰ εἶχε βάλει ἀπάνω στὸ μαῦρο. Ξαναβάζει ἄλλα τόσα καὶ ξαναχάνει. Τότε σκουπίζει μηχανικῶς τὸ μέτωπό του καὶ ἀπομακρύνεται τρικλύζων. Ὁ κ. Μπουννὲ εἶναι συγκεκινημένος. Τί τρέλλα, αὐτὸ τὸ πάθος τῶν χαρτιῶν. Ἀλλὰ εὐτυχῶς τὸ τρυφερὸν ἥμισύ του ποῦ ἔχει πάντοτε τύχην θὰ κερδίζῃ. Ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ γυναῖκα του ὄχι χωρὶς δυσκολίαν, γιατὶ τώρα γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι ἔχει μαζευτῆ πολὺς κόσμος. Πῶς πηγαίνεις Βικτωρία; Ἐκείνη χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ τοῦ ἀπαντᾶ. Καλά, ἀλλὰ φύγε ἀμέσως, γιατὶ θὰ μοῦ φέρῃς γουρσουζιά.... Ἀλλὰ στάσου δόσε μου πρῶτα 300 φρ. προτιμῶ νὰ ἔχω περισσότερα χρήματα κοντά μου.— Ὡρίστε, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ νὰ εἶσαι προσεκτική. Ἐὰν τὰ ἔχανες ὅλα δὲν θὰ μοῦ ἔμεναν καὶ μεγάλα πράγματα.—Οὔφ! μὲ σκοτίζεις, φύγε. Ὁ κ. Μπουννὲ φεύγει. Βγαίνει ἔξω γιατὶ μέσα στὸ σαλόνι κάνει πολὺ ζέστη. Κάθεται σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πάγκους τῆς παράτσας ποῦ εἶναι εἰς τὸ μέσον τοῦ μεγάλου κήπου. Στὰ πόδια του εἶναι τοποθετημένες κομψὲς γλάστρες μὲ κατακόκκινα γεράνια καὶ ὁ κ. Μπουννὲ συλλογίζεται ὅτι ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν στὸ μπαλκόνι τους τῆς ὁδοῦ Ἀβουκὶρ δὲν εἶναι τόσο κόκκινα.

Ἤδη εἶναι ἀργά, πεινᾶ τρομερὰ καὶ γυρίζει εἰς τὸ καζίνο γιὰ νὰ θυμίσῃ στὴ σύζυγό του ὅτι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἔχει πρὸ πολλοῦ περάσει. Ἀλλὰ εἶναι τόσον ταραγμένη ἡ Βικτωρία, ὥστε ὁ κ. Μπουννὲ στέκεται καὶ τὴν κυττάζει ταπεινὰ μὲ τὰ ἀρνίσια μάτια του. Πῆρε φόρα ἡ γυναῖκα μου θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι σκοτισμένη. Μήπως δὲν κερδίζει πειά; Τότε ἀποφασίζει νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἔ! λοιπόν, ἀγαπημένη μου; Ἀνυπόμονη ἀπαντᾶ: σῶπα! θὰ ξαναγυρίσῃ ἡ τύχη. Νῦρα ἕνα τρόπο νὰ παίζω ἀπάνω στὰ νούμερα. Πρῶτα θὰ παίξω τὴν ἡμερομηνία τῆς ἡμέρας ὕστερα ἀπάνω στὴν ἡλικία τοῦ πρίγκηπος τοῦ Μονακό. Ὁ κ. Μπουννὲ περιμένει. Γιατὶ νὰ μὴν ἔχει ἐμπιστοσύνη ἀφοῦ ἡ γυναῖκα του εἶναι τόσο σίγουρη; Ἀλλὰ ὅμως... Καὶ θέλων νὰ πεισθῇ σκύβει τόσο ποῦ κοντεύει νὰ πέσῃ γιὰ νὰ κρατηθῇ, ἀκουμπᾶ εἰς τὴν πλάτη τῆς γυναίκας του. Οὔφ! ἀδέξιε, μοῦ ἔφερες ἀτυχία. Δόσε μου ἀκόμη ὅ,τι σοῦ ἔμεινε.

Διάβολε, μά, ἀγαπητή μου. Δὲν μοῦ μένουν πλέον παρὰ διακόσια φρ. Οὔφ! μὲ φθάνουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω γιὰ νὰ κερδίσω τὰ χαμένα. Σκέψου ὅτι παίζω ἀπάνω σὲ δύο νούμερα καὶ ὅτι ἂν κερδίσω θὰ μοῦ δώσουν 17 φοραῖς ἐκεῖνα ποῦ βάζω. Νὰ· βάζω 5 εἰκοσόφραγκα στὴν ἡλικία τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ Ἰουλίου, καὶ στὴν δική σου στὸ 34 καὶ στὸ 35. Ἡ ρουλέττα γυρίζει καὶ ὁ groupier ἀναγγέλλει τὸ νούμερο 2. χμοῦ! Ὁ κ. Μπουννὲ λέγει: ἀγαπητή μου παῦσε πειά. Σκέψου ὅτι ἂν χάσωμε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πρέπει νὰ τηλεγραφήσω στὰ γραφεῖα μου εἰς τὸ Παρίσι καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό.

Ἄφησέ με ἥσυχη. Δὲν εἶναι δυνατὸν πάντα κανεὶς νὰ χάνῃ. Ἄ! νῦρα παίζω ἀπάνω στὴν ἡλικία μου. Ἀλλὰ μὴ βλέπεις γιατὶ μοῦ φέρνεις ἀτυχία. Ἤπίως ὁ κ. Μπουννὲ τραβιέται γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ περιμένει.

Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τρέμει ὁλόκληρος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶναι πολὺ δυνατὴ αὐτὴ ἡ παρτίδα. Ἡ κ. Μπουννὲ δὲ Βῶ εἶναι 33 χρόνων. Ἐὰν τὸ 33 βγῇ θὰ κερδίσῃ 7000 fr. Τί ποσόν!!! μ' αὐτὸ θὰ μποροῦσαν ν' ἀγοράσουν τὸ ὡραῖο σπιτάκι ποῦ εἶχαν τόσο στὸ μάτι... «33» φωνάζει ὁ groupier. Θεέ μου! κερδίσαμε! ὁ κ. Μπουννὲ εἶναι τόσο συγκεκινημένος ποῦ ἀναγκάζεται νὰ βάλῃ τὸ χέρι στὴν καρδιά του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σταματήσῃ τοὺς παλμούς της. Γυρίζει γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκα του ποῦ ὡρισμένως θὰ θριαμβεύῃ. Ἀλλὰ, διάβολε, ἡ κ. Μπουννὲ εἶναι κατακόκκινη καὶ θηρίο μονάχο. Σηκώνεται χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ πράσινο τραπέζι οὔτε μία πεντάρα καὶ γυρνόντας ἀπότομα δίνει ἕνα δυνατὸ κτύπημα μὲ τὴν ὀμπρέλλα της στὴν φαλάκρα ἑνὸς κ. ποῦ ἦταν πίσω της. Βλάκα! τοῦ λέει σιγά. Ἐσὺ φταῖς ποῦ ἔχασα. Ἐγώ!— μὲ κυττάξατε σὰν ἠλίθιος τὴν στιγμὴ ποῦ ἔλεγα εἰς τὸν ἄντρα μου ὅτι θὰ παίξω ἀπανω στὴν ἡλικία μου. Τί σᾶς ἐνδιέφερε; Ἔ! πὲς καὶ σὺ Γιάννη Τί τὸν ἐνδιέφερε τὸν κύριο; Ἤτανε δουλειὰ τοῦ κυρίου; —Βεβαίως ὄχι, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τί ἔχει νὰ κάνῃ. Ἔχει νὰ κάνῃ ὅτι βλέποντας ὅτι μ' ἐκύτταζε μὲ περιέργεια καὶ ἐὸῶ ἡ κ. Μπουννὲ ξεσπάει σὲ κλάμματα, λοιπὸν; λοιπὸν; καταλαβαίνεις ἅμα εἶδα ὅτι ἤθελε αὐτὸς ὁ βλάκας νὰ μάθῃ πόσον χρόνων εἶμαι ἀντὶ νὰ παίξω στὸ 33 ἔπαιξα στὸ 29.

Μετάφρασις Ρ.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει, ἔλεγεν ἡ κερὰ Μαριγὼ εἰς τὴν κυρία της. Καλὲ τί τὰ θέλετε νὰ περιμένετε ἕνα χρόνο. Ξέρετε, καλέ, ἂν δὲν ἀλλάξῃ στὸ τέλος γνώμη τὸ κορίτσι; Εἴδετε τὰ χθεσινά; Γιατὶ ἐγὼ μόνο ξέρω τί τῆς εἶπα γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ ἡσυχάσῃ. Μὰ ὅσο μεγαλώνει, τόσο καὶ μπορεῖ νὰ βάνῃ μὲ τὸν νοῦ της χίλια δυὸ καὶ στὸ τέλος . . . .

Ἡ κυρία της ἐσυμφωνοῦσε. Ὁ γαμπρὸς τὸ ἴδιο καὶ μόνο ὁ πατέρας ἀνθίστατο. Ἡ Ἄννα ὡς πάντα δὲν εἶχεν ἐρωτηθῆ. Μόνον ποῦ ὁ Νῖκος εἶχε γίνει τρυφερώτερος, ἀλλὰ καὶ πολὺ περὶ ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὰς διαχύσεις του. Τὸν μεγάλο του ἔρωτα ἄφινε τώρα νὰ φαίνεται εἰς τὰ πλούσια δῶρα ποῦ ἔβρεχαν γύρω στὴν Ἄννα κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα.

Τί ἔφερα ἐγὼ σήμερα εἰς τὸ κοριτσάκι μου; αὐτὸς ἦταν ὁ καινούριος τίτλος ποῦ τῆς ἔδιδε. Καὶ ἕνα διαμαντικὸ ἔπεφτε στὴν ποδιά της μὲ κάποιαν ἐπίδειξιν γενναιότητος, ἀλλὰ καὶ μετριοφροσύνης.

Ἐκείνη ἐνθουσιάζετο. Ἐκτυποῦσε τὰ χέρια, ἐστολίζετο μὲ τὸ νέο στολίδι, ἔτρεχεν εἰς τὸν καθρέπτη νὰ καμαρωθῇ καὶ ἦταν εὐτυχισμένη γιὰ ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὰ γλυκὰ ἐπίσης ἔπαιζαν ἐξαιρετικὸ ρόλο εἰς τὴν εὐτυχία της. Ταψὶ γαλατομπούρεκα, μπακλαβάδες, κανταΐφια, ὅλα σπιτίσια κατασκευασμένα ἀπὸ τὴν γρηὰ Πολίτισσα τὴν μαγέρισσά του, ποῦ εἶχε κάμει χρόνια στὸ σπῖτι ἑνὸς Πασσᾶ στὴν Πόλι καὶ ποῦ δὲν εἶχε τὴν ὅμοια της εἰς ὅλον τὸν Πειραιᾶ.

Νὰ βλέπῃ τ' ἀδέλφια της νὰ χοροπηδοῦν ἀπὸ χαρά, πασαλιμένα μὲ σιρόπια, νὰ δίδῃ μπόλικα στὴν κερὰ Μαριγώ, νὰ τρώῃ κι' αὐτὴ ὅσο ἤθελε καὶ ὅσο τῆς ἄρεσε, ἦταν σπουδαία εὐτυχία. Ἀκόμη κα στὴς ἐργατικὲς γυναικούλες ποῦ ἤρχουνταν νὰ βοηθήσουν εἴτε στὴν περιποίησι τοῦ περιβολιοῦ εἴτε νὰ πλύνουν, ἐμοίραζε γενναῖα κομμάτια γλυκίσματα καὶ ἐδέχουνταν ἀτελείωτες εὐχές.

Χρυσοχέρα ἡ κερά μας καὶ γλυκοχέρα ἀκόμη· ἔλεγεν ἡ κερὰ Μαριγώ, ποῦ πεινασμένη στὰ τελευταῖα δυστυχισμένα χρόνια τῶν ἀφεντικῶν της ἀποζημιώνουνταν τώρα καὶ ἀπολάμβανε διπλάσια τὸ πλούσιο καὶ ἄφθονο φαγοπότι. «***Ἄρχοντά μου, ἔλα νὰ φᾶμε καὶ σύνιέ μου, τί νὰ φᾶμεν;***» Αὐτὴ τὴν παροιμία εἶχε διαρκῶς στὸ στόμα, καὶ ἐτιτλοφοροῦσεν Ἄρχοντα, τὸν Νῖκο, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τόσο τὴν εἶχαν θαμπώσει ἡ γενναιοδωρίες του. Μωρὲ ***βιός***, κερά μου, ποῦ δὲν τῶχαν δεῖ τὰ μάτια μου, ἔλεγε στὴς γειτόνισσες.

— Τύχη καὶ τύχη ἡ μικρή, ἔλεγεν ἡ πλύστρα του, ποῦ εἶχε κόρη δασκάλα, κ' ἐπερνοῦσαν τὰ χρόνια χωρὶς νὰ τῆς παρουσιασθῇ τέτοιος γαμπρός, ἀλλ' οὔτε καὶ κἂν κανένας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ποῦ νὰ ζητήσῃ τὸ κορίτσι.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀποφασισθῆ τίποτε ὁριστικὸν ἡ ἑτοιμασίες γιὰ τὸν γάμο ἐπροχωροῦσαν. Εἰς τὸ σπῖτι τοῦ γαμπροῦ, ἡ ἐπισκευὲς καὶ τὰ χρωματίσματα εἶχαν πειὰ τελειώσει, ὁ ρουχισμὸς τῆς μητέρας του, δωδεκάδες ἀσπρόρρουχα ἄπιαστα καὶ τόπια ἀπὸ ὑφαντὰ λινὰ καὶ σαφιὰ μεταξωτὰ ἄκοπα ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴς βαθειὲς κασσέλες, τὴς ***καρυδένιες*** ἕνα πρωὶ ποῦ ἡ Ἄννα μὲ τὴν μητέρα της εἶχαν πάει νὰ ἐπιστατήσουν εἰς τὰ συγυρίσματα. Μὲ τὰ μπουκέτα τῆς λεβάντας καὶ τὴς ξερὲς γαζίες ἀνάμεσα στὴς δίπλες, ἔβγαινεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων κλείσιμο ὁ παλαιὸς αὐτὸς ρουχισμός, ποῦ κομμάτι μὲ κομμάτι ὑφαίνουνταν καὶ καλορράβουνταν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐβαπτί-

ζετο τὸ κορίτσι τοῦ παληοῦ καιροῦ ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της.

Ἡ Ἄννα εἰς τὸ θέαμα τῶν ἐσωρρούχων τῆς παληᾶς ἐκείνης μόδας ἐσκοῦσε στὰ γέλοια. Ὑποκάμισα οὐγιωτά, βαρειά, μεταξωτὰ κλεισμένα ὡς τὸ λαιμὸ καὶ μὲ μακρειὰ μανίκια, στολισμένα μὲ μπιμπίλες, πανταλόνια εἶδος σαλβάρια, πλατειὰ καὶ μακρειά, ὅπως τὰ ἤθελεν ἡ σεμνοτυφία τῆς ἐποχῆς, ζουνάρια ἀτελείωτα, μπόλιες χρυσοκέντητες, τζεβρέδες μὲ βυζαντινὰ σχέδια, μισοφόρια ἐξάφυλλα, σεντόνια ἀραχνούφαντα οὐγιωτά, γῦροι κρεββατιῶν ὁλοκέντητοι, ἐστοιβάζουνταν στοὺς καναπέδες καὶ στὴς καρέκλες καὶ κάτω στὸ πάτωμα καὶ ἐσκόρπιζαν γύρω τὴν μυρουδιὰ τοῦ κλεισμένου καὶ τῆς πολυκαιρίας μαζὴ μὲ τῆς ξεθυμασμένης πικρῆς λεβάντας καὶ τῆς ξεχνουδιασμένης γαζίας.

Ὁ Νῖκος ἐμπαινόβγαινε καὶ ὅσο ἔβλεπε νὰ μεγαλώνουν ἡ στίβες τοῦ ρουχισμοῦ, τόσο αἰσθάνουνταν ὅτι ἐμεγάλωνε ἀκόμη περισσότερο εἰς τὴν ὑπόληψιν τῆς πεθερᾶς του, τῆς ἀρχοντοπούλας ἐκείνης ποὺ ἦταν τόσο ὑπερήφανη γιὰ τὴν ὑψηλὴ καταγωγή της, σόϊ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα ὀνόματα τῶν Βενετσιάνων δουκῶν, τῶν κατακτητῶν τοῦ νησιοῦ των.

Ἡ μητέρα τῆς Ἄννας εἰς κάθε γνώριμό της ὕφασμα ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ τὴν κασσέλα ἀναστέναζε βαθειά. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν εἶχα διπλᾶ καὶ τριπλᾶ ἀπ' αὐτά, ἔλεγε μὲ κλάμματα, καὶ τὰ πούλησα ὅλα, γιατὶ ὁ ἄνδρας μου τόσα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι, μόνο τὴν πατρίδα συλλογίζουνταν καὶ γιὰ 'κείνην 'δούλευε. Φούμαρα, καπνούς, μεγάλα λόγια, ὡς ποὺ μᾶς κατέστρεψεν ὁ προκομμένος.

— Μὴ κλάμματα πάλι, γιὰ τὸν Θεό, ἔλεγεν ὁ Νῖκος. Τώρα πειὰ ἄφησέ τα. Περασμένα, ξεχασμένα . . .

— Μὰ πῶς νὰ τὰ ξεχάσω ποὺ θάχα κ' ἐγὼ σήμερα νἄδιδα στὸ παιδί μου, 'σὰν μάνα ποὺ ἔχει χρέος . . .

— Μὰ αὐτὰ τῆς φθάνουν καὶ τῆς περισσεύουν . . .

— Καλὲ δὲν μοῦ χρειάζονται οὔτε αὐτά, εἶπεν ἡ Ἄννα μὲ κάποια εἰρωνεία. Γιατὶ βέβαια δὲν θὰ γείνω ἀντίκα, μ' αὐτὰ τὰ γεροντίστικα καὶ παλαιϊκὰ ροῦχα. Θέ μου! Μὲ φαντάζεσθε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σαλβάρι ἀλλοιῶς, παρὰ ὡς μασκαρεμένη. Μητέρα, ἀφοῦ τόσο λυπᾶσαι ποὺ τὰ πούλησες, θὰ παρακαλέσω τὸ θεῖο Νῖκο νὰ στὰ χαρίσῃ.

Ἡ μητέρα ἀγανακτισμένη ἀγριοκύτταξε τὴν κόρη της. Ἀλλὰ καὶ ὁ Νῖκος δὲν ἐφάνηκεν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ὑπερτάτην περιφρόνησιν ποῦ ἔδειχνεν ἡ Ἄννα γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα πράγματα. Δὲν σοῦ ἀρέσει λοιπὸν τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά; Καὶ ὅμως ἀξίζουν χιλιάδες καὶ χιλιάδες.

— Τῆς τὰ χαρίζω τῆς μητέρας ἐξακολούθησεν ἡ μικρή. Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται, οὔτε θέλω νἄχω τὸ μπελά τους. Καὶ ἐπῆρεν ἕνα ἀπέραντο σαλβάρι μὲ πλατειὰ κεντήματα, τὸ ἐπέρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ ὅπως ἐφούσκωνε καὶ ἐσέρνουνταν κάτω τὴν ἔδειχνεν ἐντελῶς κωμική. Ὡρίστε! βλέπετε τὶ κομψὰ καὶ τὶ ὤμορφα ποῦ εἶναι!

Αὐτὰ γιὰ τὴν μητέρα σου καὶ τὴ γιαγιά μου θὰ ἦταν ὡραῖα, γιὰ 'μένα ὅμως εἶναι φρικτά.

Καὶ ὅμως ὁ καιρὸς τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἦταν ὁ καλὸς καιρός, εἶπεν ὁ Νῖκος. Τότε τοὺς ἄρεσεν ὅ,τι ἄρεσε καὶ στοὺς ἄνδρες των καὶ δὲν ἐζοῦσαν μόνο μὲ τὴν ἔννοια τῆς μόδας.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ μητέρα. Τώρα τὰ κορίτσια περιφρονοῦν τὰ περασμένα καὶ κοροϊδεύουν . . .

Ἡ Ἄννα δὲν ἀπάντησε τίποτε. Αἰσθάνουνταν ὅτι ἔξαφνα ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχε γείνει βαρειὰ γύρω της, ὅτι ὁ Νῖκος εἶχε δυσαρεστηθῆ, ὅτι ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, ὅπως ὡμίλησε. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε πάλιν νὰ πῇ ὅτι τ' ἀσπρόρρουχα αὐτὰ τῆς ἄρεσαν.

Ἐλᾶτε, μαζέψτε τα, εἶπεν ὁ Νῖκος, κἄπως ἀπότομα. Εἶναι περιττὸν νὰ χάνετε τὴν ὥρα σας μὲ πράγματα ἄχρηστα.

Καὶ ἔπειτα, ἐνῷ ἡ Ἄννα ἔμενεν ἀκίνητη καὶ στενοχωρεμένη: Ἴσως δὲν θὰ σ' ἀρέσουν καὶ τὰ ἔπιπλα, γιατὶ κι' αὐτὰ εἶναι παληά, τῆς ἐποχῆς τοῦ πατέρα μου;

— Ἄμα ἀρέσουν 'σεσᾶς, θὰ εἶναι πολὺ ὡραῖα, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἕτοιμη νὰ κλάψῃ, ἐνῷ ἡ μητέρα της τῆς ἐτίναζε βλέμματα ἀπελπισμένα.

Ἀνήσυχη τώρα, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, ἕνα πρᾶγμα ἐσκέπτετο. Πῶς νὰ ἔφευγε, νὰ εὑρίσκουνταν μόνη, νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε ἀπὸ τὸ σπῖτι ἐκεῖνο, ποὺ διὰ μιᾶς τῆς ἐφάνηκε 'σὰν μιὰ φυλακή, εἰς τὴν ὁποίαν ἦταν καταδικασμένη νὰ περάσῃ τὴ ζωή της ὁλόκληρη.

Ἀλλὰ πῶς νὰ φύγῃ, ἀφοῦ εἶχαν πάει, γιὰ νὰ μείνουν ὅλην τὴν ἡμέρα ἐκεῖ ἀκριβῶς γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὰ πράγματα καὶ νὰ παραλάβουν τὸν ρουχισμό. Εἰς μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα της ἐβγῆκε μὲ τὸν Νῖκο, αὐτὴ ἐξανάρριξε δυὸ τρεῖς ματιὲς στὴς κιτρινωπὲς στίβες τῶν ρούχων, ἀνέπνευσε τὴν βαρειὰ μυρουδιὰ τοῦ παληοῦ καὶ τοῦ κλεισμένου καὶ μιὰ ἀνατριχίλα ἀγωνίας τῆς ἔσφιξε τὴν ψυχή. Ἡ φαντασία της ἐπέταξε γοργὰ καὶ ἄθελα στὸ νέο παλληκάρι τῆς Πόλης, στὸν πρῶτο της ἔρωτα, ὅπως

τῆς ἄρεσε νὰ τὸν φαντάζεται κἄποτε, στὸν ἀγαπημένο της Στέφα, ποῦ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ μιὰ ζωὴ λουλουδένια εὐτυχίας, ποῦ ἐμύριζαν καὶ τὰ γράμματά του ἀκόμη ὅλα νεότητα καὶ φρεσκάδα. Τὸ Ἄσπρο του Τριαντάφυλλο, τὸ ἀγριολούλουδό του, ὅπως τὴν ὠνόμαζε εἰς τὰ τόσο ὡραῖα του γράμματα θὰ μαραίνουνταν βέβαια γρήγορα, πρὶν νὰ ἀνθίσῃ, πρὶν νὰ προφθάσῃ νὰ ζήσῃ μέσα στὰ παληὰ καὶ στὰ κλεισμένα καὶ στὰ γεροντικὰ ἐκεῖνα πράγματα, ποῦ τῆς ἐγκωμίαζε λίγα λεπτὰ πρὶν ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Ἡ φαντασία της τώρα εἶχε πάρει τὸ φύσημά της πρὸς ἕνα μέλλον σκοτεινό, δυστυχισμένο μέσα εἰς ἕνα εἶδος φυλακῆς καὶ περιορισμοῦ καθημερινοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ προστάγματα τοῦ ἀνδρὸς ποῦ εὕρισκεν ὅτι ἔπρεπε καὶ τώρα ἡ γυναῖκες νὰ ζοῦν ὅπως τὸν παληὸ καιρό, ὅπως ἤθελαν καὶ ἄρεσε στοὺς ἄνδρες τους.

Κ' ἐνθυμήθηκε πάλι ζωηρότερα τὴς νέες γυναῖκες τῶν Ψαρανῶν, ποῦ τὴς κλείδωναν οἱ ἄνδρες των ὅταν ἔβγαιναν, ἐνῷ ἡ πεθερές τὴς ἔβαζαν νὰ πλύνουν τὰ πιάτα, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν δικαιώματα ἐπὶ τοῦ νοικοκυριοῦ, ὅπως τοὺς ἐδιηγεῖτο μιὰ γερόντισσα Ψαριανή. Ἄθελα ἡ στενοχωρία της ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς, εἰς ἕνα ἀληθινὸν θρῆνον ἀπελπισίας τόσον δυνατὸν καὶ ἀκράτητον, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν Νῖκο, ὁ ὁποῖος ἐκρυφοσυζητοῦσε μέσα μὲ τὴν μητέρα της.

—Τί ἔπαθες; Τί τρέχει; Γιατὶ κλαίεις, ἐρωτοῦσεν ἐκεῖνος ὕποπτος ὡς μία αἰφνιδία προαίσθησις νὰ τοῦ ἐφανέρωνε τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, ποῦ εἶχαν προκαλέσει τὴν ἀπελπισίαν αὐτήν. Ἐφοβήθηκες πῶς θὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ βάλῃς τὰ κουρέλια αὐτὰ καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἐπέταξε κάτω μιὰ μεγάλη στίβα σεντονιῶν ποῦ ὑψώνουνταν μπροστά του. Τί ἐφοβήθηκες; Πῶς ἡ ζωή σου θὰ εἶναι σὰν τῆς μάννας μου; Καὶ ἐνῷ ἡ σκέψις ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε γιατὶ ἦταν γέρος ἐκυκλοφοροῦσε τὸ κεφάλι του, ἡ γλῶσσα του ὅμως εἴτε ἀπὸ ὑπερηφάνεια εἴτε ἀπὸ φόβο, μήπως τοῦ εἰπῇ ναί, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν ξεστομίσῃ. Ἀδέξιος φυσικὰ εἰς αἰσθηματολογίες καὶ ψυχολογίες τῆς νεότητος, ὅπως οἱ ἄνδρες ποῦ ἔζησαν μακρυὰ ἀπὸ κύκλους γυναικῶν, ἄφισε νὰ τὸν κυριεύσῃ ἕνας θυμὸς ἀκράτητος γιὰ τὴν ἀχαριστία τῆς μικρῆς αὐτῆς, ποῦ τὴν εἶχε βουτήξει στὸ χρυσάφι καὶ στὰ πολύτιμα πετράδια καὶ εἰς τόσα καλὰ καὶ ποῦ τὸν ἐπλήρωνε μὲ τέτοιο τρόπο.

Γιατὶ κλαῖς; Λέγε, τί ἔχεις, τί συλλογιέσαι, τί τριγυρίζει σ' αὐτὸ τὸ κούφιο σου κεφάλι; Λέγε. Ἄλλαξες γνώμη; Βρίσκεις ἴσως πῶς δὲν ἔδωκα ἀρκετά, πῶς δὲν ἐφάνηκα γενναῖος, πῶς δὲν ἀνέχθηκα ὅλες τὴς ἀνοησίες σου, ποῦ ἀπὸ τόσο δὰ παιδὶ ἄρχισες μὲ τοὺς νέους; Βρίσκεις πῶς τὸ νὰ θελήσω νὰ σὲ σώσω, νὰ σὲ βάλω σ' ἕνα καλὸ καὶ τίμιο δρόμο, νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι ἔχω, νὰ σὲ κάμω κερὰ κι' ἀρχόντισσα δὲν ἦταν ἀρκετό; Βρίσκεις πῶς πρέπει νὰ γίνω σανίδι, χῶμα, γῆς, γιὰ νὰ καταδέχεσαι νὰ τινάζῃς τὰ παπούτσια σου ἀπάνω μου; Καὶ δὲν ἐσκέφθηκες ποτὲ ὅτι εἶμαι ἄνδρας, ὅτι ἡ μεγάλη μου καλωσύνη καὶ συμπάθεια μποροῦσε στὸ τέλος νὰ ἐξαντληθῆ. Τί θέλεις; Λέγε. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσί σου....

Ἡ Ἄννα ἔπνιγε τοὺς λυγμούς της, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μπορεῖ νὰ κρατηθῆ. Ἡ μητέρα της ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔτρεμεν, ἀναστέναζεν, ἐγλώμιανεν καὶ ἄναβεν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ: Θεέ μου! Τί θὰ γείνω; Τί νὰ πῷ; Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴς εὐεργεσίες ποῦ μᾶς ἔκαμες. Νὰ σὲ συγχίζωμε μὲ σὴς ἀνοησίες μας. Κ' ἐσωριάσθη κάτω μὲ τριξίματα δοντιῶν καὶ μὲ νευρικοὺς κλονισμοὺς εἰς ὅλον της τὸ σῶμα.

Ἐκεῖνος εἰς τὸ θέαμα τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν ποῦ ἐφαίνοντο τόσον δυστυχεῖς τὰ εἶχε χάσει. Αὐτὴ λοιπὸν θὰ ἦτο καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ ζωή του. Μὲ τοῦ ψύλλου τὸ πήδημα κατακλυσμοὶ δακρύων, φωνές, νεῦρα, ἀπελπισία. Τί συμφορὰ τὸν ἐπερίμενε καὶ τί τοῦ ἦλθε νὰ χαλάσῃ τὴν ἥσυχη του καὶ μεθοδικὴ ζωὴ γιὰ τὸν πειρασμὸ αὐτὸ μὲ τὴς κόκκινες κορδέλες, γιὰ τὸ τρελλοκόριτσο αὐτό, ποῦ ἔδειχνε τόσην ἀχαριστία. Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποῦ τὸν εἶχε κυριεύσει τώρα στὰ γεράματα! Γιατὶ ἐννοοῦσε καλὰ ὅτι ὅπως τὰ παληὰ ἐκεῖνα καὶ περασμένης φρεσκάδας ἀσπρόρρουχα δὲν ἄρεσαν στὴν Ἄννα, ἔτσι ἴσως κατὰ βάθος δὲν θὰ τῆς ἄρεσε κι' αὐτός. Καὶ μιὰ σκέψι τὸν ἐκυρίευσε. Νὰ τὰ χαλάσῃ ἀμέσως. Νὰ δώσῃ καὶ χρήματα, ἂν ἦταν ἀνάγκη, ἀλλὰ νὰ μὴν κάμῃ τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν γάμο. Μέσα του ἀμέσως μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν αἰσθάνθηκε κἄτι τόσον ἄδειο, τόσο ἀπελπισμένο, ὥστε μόλις μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

Τὸ φαῖ εἶναι ἕτοιμο, ἀκούστηκεν ἔξαφνα ἡ φωνὴ τῆς μαγέρισσας. Καὶ ὁ Νῖκος αἰσθάνθηκε σὰν ντροπιασμένος γιὰ τὸ τὶ θὰ ἐσκέπτετο καὶ θὰ ἔλεγεν ἡ πολύπειρος ὑπηρέτριά του γιὰ τὴν ἀπελπισίαν ποῦ ἔδειχναν ἡ δυὸ γυναῖκες.

Ἐλᾶτε, ἡσυχάσετε καὶ μὴ μὲ ντροπιάζετε, σᾶς παρακαλῶ, στὴς δούλες μπροστὰ μὲ τέτοιες ἀνοησίες. Ἔλα Ἀννούλα μὴν κλαῖς. Ἐγὼ φταίω ποῦ θύμωσα. Σήκω καὶ πλύσου νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε. Καὶ σὺ ξαδέρφη, γιὰ τὸ Θεό! Ἡσύχασε. Δὲν ἐχάλασε δὰ ὁ κόσμος γιατὶ ἐλογοφέραμε μὲ τὴ μικρή. Ἄνθρωποι εἴμεθα. Κάποτε καὶ οἱ ἀγγέλοι μαλόνουν.

Ἡ Ἄννα ἐπαρηγορήθηκεν ἀμέσως. Ἐσηκώθηκε ἔτρεξε στὸ νιπτῆρα καὶ ἄρχισε νὰ πλένεται, ἡσυχασμένη τώρα γιατὶ ἡ σκηνὴ ἐτελείωσε χωρὶς τὴς τρομερὲς ἀποφάσεις ποῦ τόσο ἐφοβοῦνταν καὶ τόσο κατὰ βάθος καὶ ἴσως ἀσυναίσθητα ἐπιθυμοῦσε.

Ἡ μητέρα της μὲ ἕνα γενναῖο ποτῆρι νερὸ καὶ μὲ λίγο ροδόξειδο ἡσύχασε τὰ νεῦρα της, Καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο ἔτρωγαν οἱ τρεῖς μαζή, χωρὶς κέφι βέβαια, ἀλλὰ καὶ χωρὶς μοῦτρα καὶ γρίνιες.

Ὁ Νῖκος ἤπιε μόνος του δυὸ μποτίλιες παληὸ κρασί, καὶ μητέρα καὶ κόρη εἶχαν ζαλισθῆ πίνοντας χωρὶς νὰ θέλουν, ὅσο τοὺς ἔδινε, ἁπλῶς γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσουν πάλι.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια)

Ε΄.

Γυναικὸς Μυθιστόρημα.

Ἡ Τέχνη μόνη δύναται νὰ συμπήξῃ εἰς ἀστερίνουςκόσμους τὰς ἡμιρρεύστους φωτονεφέλας τῶν ἰδεῶν. Γνωρίζουν τοῦτο οἱ πολεμισταὶ τῶν γενναίων δημοσιογραφικῶν ἀγώνων, οἱ ζητοῦντες νἀποκορυφώσωσι τὴν ἄπλαστον καὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐπιδιωκομένην ἐργασίαν των εἰς ἔργον τι λογοτεχνικῆς συλλήψεως καὶ φύσεως ὑπερτέρας πως, καὶ παρέχοντες εἰς ταύτην τὴν μορφὴν ποιήματος, διηγήματος, δράματος ἢ ἄλλου τινὸς γεννήματος τῆς Φαντασίας. Ἡ διευθύντρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», δημοσιογράφος, δεινὴ ὑπέρμαχος τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός, συνδέει τὴν γνῶσιν τῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώντων εἰς τῆς γυναικὸς τὴν πρόοδον, πρὸς τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ζέσιν, μεθ' ὧν πραγματεύεται ταῦτα, ἐν ταὐτῷ δὲ πρὸς τὴν μετριότητα καὶ ἐπιφύλαξιν καὶ λελογισμένην συνοχὴν εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει τὴν ἐπέκτασιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἰδεῶν τούτων ἐπὶ τῆς Ἑλληνίδος ἰδίᾳ γυναικός· διὰ τοῦτο καὶ «συντηρητικὴ φιλελευθέρα», κατ' ἀκρίβειαν, θὰ ἐδικαιοῦτο ν' ἀποκληθῇ, καὶ μόνον ὑπὸ τῶν δι' ὅλα καὶ εἰς ὅλα ἀπροσέκτων καὶ ἀκαταδέκτων καὶ ἐμβροντήτων θὰ ἐκινδύνευε νὰ καταγγελθῇ ὡς ἀναρχική τις καὶ ριζοσπαστικὴ λογοκόπος τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Τὸ λελογισμένον τοῦτο καὶ νηφάλιον τῆς σκέψεως τῆς κ. Παρρέν, μαθητρίας τοῦ Ὁρατίου κατὰ τοῦτο, διαφαίνεται χαρακτηριστικὸν εἰς τὴν πρώτην καθαρῶς φιλολογικὴν ἐργασίαν της, εἰς τὸ μυθιστόρημα τῆς «Χειραφετημένης», ἥτις, ἀφοῦ παρήλασεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ἐξεδόθη καὶ ἰδιαιτέρως ἤδη. Εἶναι δὲ τὸ ἔργον τοῦτο ἡ πρώτη προσπάθεια τῆς δημοσιογράφου, ὅπως διαπλάσῃ τὴν σκέψιν της, ἔξω τοῦ προχείρου καὶ τοῦ ἐπικαίρου τῆς δημοσιογραφικῆς ταχυγραφίας, εἰς ὀργανικόν τι σύνολον καὶ κτῆμα ἐσαεί, καὶ εἶναι τὸ γλυκοχάραγμα τῶν «Βιβλίων τῆς Αὐγῆς», τῶν ὁποίων τὴν διαδοχικὴν ἐμφάνισιν, ὡς ἐν κανονικῇ ἐξελίξει, μᾶς ὑπόσχεται ἡ συγγραφεύς.

Ἡ «Χειραφετημένη» δὲν εἶναι κήρυξ τις διαπρυσία καὶ μάρτυς ἔξαλλος τῶν γυναικοφίλων ἰδεῶν, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις παρασυρόμενος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκ τοῦ τίτλου. Ἐνθυμοῦμαι τὰ ῥήματα ξένου γυναικοφίλου συγγραφέως· τ' ἀνέγνωσα ἄλλοτε εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν». «Ἡ γυνὴ πρὶν γείνῃ σύζυγος, ἐρωμένη καὶ μήτηρ, εἶναι γυνή· εἶναι ἐλευθέρα· ὅπως τὴν ἔκαμεν ἡ φύσις καὶ ὄχι ὡς τὴν θέλει νὰ εἶναι ὁ ἀνήρ». Ἀπὸ τὴν κ. Παρρὲν προσδοκῶμεν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν γενικὴν καὶ γενναίαν ταύτην θέσιν, τὴν ὁποίαν πρόδηλον, ὅτι ἐκ βάθους καρδίας καὶ διανοίας συμμερίζεται δι' ἐργασίας φιλολογικῆς ἐπὶ τῶν κύκλων ὅλων τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ζωῆς τῆς γυναικός. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ «Χειραφετημένη» της εἶναι ἡ πρώτη εὔγλωττος φωνὴ διαμαρτυρήσεως κατὰ τῆς δουλείας τῆς γυναικὸς εἰς ὅ,τι ἐνέχει ὁ βίος αὐτῆς ἐν ταὐτῷ στοιχειωδέστερον καὶ ἀναγκαιότερον, εἰς τὸ δικαίωμά της ἐπὶ τῆς συζυγικῆς ἀγάπης. Ὁ μῦθος τῆς «Χειραφετημένης» εἶναι ἁπλοῦς.

Ἡ Μαρία Μήτρου, νέα κόρη ἐξ Ἀθηνῶν, ζωγράφος, ἀποζῶσα ἐλευθέρα ἐκ τῆς τέχνης της ἐν Κωνσταντινουπόλει, μακρὰν παντὸς ψεύδους καὶ πάσης ἀνηθικότητος, ἠγάπησε τὸν καλλίμορφον Φαναριώτην Κώσταν Μεμιδώφ, εὔμορφον καὶ ἀφελῆ καὶ κοῦφον Ἀντίνοον· ἀντηγαπήθη· νυμφεύονται κρυφὰ διὰ τὸν φόβον τῶν γονέων τοῦ Κώστα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ δημοσιεύσωσι τὸν γάμον των μόλις λειανθῇ καταλλήλως τὸ ἔδαφος. Ἀλλ' ἡ ἡρωὶς τῆς κ. Παρρὲν δὲν ἀνῆλθεν ἀκόμη τὴν ὑπερτάτην βαθμίδα τῆς χειραφετήσεως, ὥστε νὰ διαβλέπῃ φωτεινότερον καὶ νὰ ὑπολογίζῃ βαθύτερον, καὶ νὰ μὴ σταματᾷ τὸν τολμηρὸν ἐλεύθερον δρόμον της εἰς βλέψεις καὶ εἰς κλίσεις ἀπατηλάς· εἶναι μὲν ἀπηλλαγμένη τῶν χυδαίων κοινωνικῶν προλήψεων, ὅμως δουλεύει ἔτι εἰς τυφλὰ αἰσθηματικὰ ὁρμέμφυτα· γυνὴ διὰ τοῦτο ἀληθοφανής, ἀλλὰ γυνὴ ὄχι τοῦ μέλλοντος ἐξ ὁλοκλήρου, ἀλλὰ κάπως ἀκόμη καὶ τοῦ παρελθόντος, ἔκαμε τὸν λογαριασμόν της χωρὶς νὰ περιλάβῃ εἰς αὐτὸν τὴν κουφότητα τοῦ σχεδὸν ἀχαρακτηρίστου συζύγου της, καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τὰς διαθέσεις καὶ τὰ μηχανεύματα τῶν συγγενῶν Μεμιδώφ, μητρὸς καὶ ἀδελφῶν, πιστῶν καὶ δεξιώτατα ἀπεικονιζομένων ἀντιπροσώπων τῆς κενότητος, ἀνειλικρινείας καὶ ποταπότητος τῆς γυναικός, ὅπως τὴν διέπλασαν καὶ ὅπως τὴν ἠνάγκασαν νὰ γείνῃ αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι, ἁπλῆν μηχανὴν ἀναπαραγωγῆς καὶ σκεῦος ψεύδους, τόσον εἰς τὰς τάξεις τῶν ἁπλοϊκῶν, ὅσον —καὶ πλειότερον ἀκόμη—εἰς τοὺς κύκλους τοὺς ἀρχοντικοὺς καὶ τοὺς ἀνεπτυγμένους λεγομένους. Μόλις ἐπαναβλέπει ἀρχαίαν του συμπάθειαν, ὡραίαν ἡδονοστάλακτον χήραν ὁ χαϊδεμμένος σύζυγος τῆς χειραφετημένης, καὶ ἐπαναπίπτει εἰς τὰ γοητευτικὰ δίκτυά της· τοσούτῳ μᾶλλον γοργῶς, καθόσον ἡ μὴ δημοσίευσις τῶν γάμων του μετὰ τῆς Μαρίας—φόρος καὶ οὗτος εἰς τὸ κοινωνικὸν ψεῦδος—δὲν ἔθετε φραγμόν τινα, καὶ διηνκόλυνε μεγάλως τὰς δολοπλοκίας καὶ τὰς ἀνηθικότητας τῶν συγγενῶν Μεμιδώφ, καὶ τῶν ἐξ ἀγνοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ κακολογεῖν καὶ τὸ κακοποιεῖν συνωμοτῶν, ἐναντίον τῆς ἐκλεκτῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἱερᾶς εὐτυχίας της. Καὶ τρώγει ὁ Κώστας μὲ τὴν χήραν του τὸν ἀπηγορευμένον καρπόν, μὲ ὅσην εὐχαρίστησιν θὰ ἔτρωγε μόνος του τὸ παγωτόν του· καὶ ᾐσθάνθη μὲν ζωηρὰν κάποιαν αἰσχύνην καὶ τύψιν, διότι δὲν ἦτο καὶ ὅλως ἀσυνείδητος τῆς ὑπεροχῆς τῆς συζύγου του· ἀλλὰ τοὺς νυγμοὺς τούτους ἐξεδουτέρωναν παρ' αὐτῷ ἡ πεποίθησις, τὴν ὁποίαν εἶχεν, εἰς τὸν πρὸς τὸ πλαστικόν του κάλλος ἔρωτα τῆς καλλιτέχνιδος γυναικός του, καὶ εἰς τὰς ἀπὸ αἰώνων ἀβύσσους τῆς γυναικείας παθητικότητος καὶ ὑποταγῆς εἰς τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ἀνδρός· τῆς γυναικός, ἐκδηλούσης τὴν δυσαρέσκειαν της διὰ νευρικῶν μόνον καὶ ἀνισχύρων σπασμῶν παροδικῆς ἀντιστάσεως, ὅταν δὲν πληρώνῃ μὲ τὸν τόκον ἀπαρεγκλίτως τὴν συζυγικὴν ἀπιστίαν δι' ἄλλης τοιαύτης. Ἡ Μαρία Μήτρου, ἡ ἀπηλλαγμένη τῶν προλήψεων καὶ ὀργῶσα πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ἐκλεκτῶν καὶ τῶν βαθέων αἰσθημάτων, πρὸς τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ζωήν, ἐν τούτοις ἀφελῶς ἐπίστευεν ὅτι εὗρε τὸ ἰδεῶδές της ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Κώστα Μεμιδὼφ ὡς συζύγου, καὶ παρέβαλλεν ἐν ὀρχῇ ἑαυτὴν πρὸς τὴν Σταχτοποῦταν τοῦ παραμυθιοῦ καὶ τὸν ἄνδρα της πρὸς τὸ ἐπηγγελμένον βασιλόπουλον. Ἴσως εἰς τὸ ὅτι ἡ χειραφετημένη δὲν ἐχειραφετήθη ἐντελῶς ἀκόμη ἀπὸ μερικὰς ἀδυναμίας πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν καὶ τὴν κάποτε καὶ πότε ἐκδηλουμένην κλίσιν της πρὸς ἐπιδεικτικὴν ρητορικὴν καὶ διδασκαλίαν, ἰδίᾳ εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἀνδρός της ἀναστροφήν, ὥστε ἡ διαβασμένη γυναῖκα ἡ ἔχουσα φορτωμένην τὴν μνήμην ἐκ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων νὰ κατισχύῃ τῆς καλλιτέχνιδος τῆς ἐκδηλούσης τὰς ἐκ τῆς ζωῆς συγκινήσεις ὡς ἐξ αὐτομάτου, σημαντικῶς καὶ πρωτοτύπως. Ἀλλὰ ταῦτα, διαλείψεις παροδικαί, πιθανῶς συντελοῦσαι εἰς τὴν θετικωτέραν παράστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τῆς ἀποτελουμένης ἐκ στοιχείων συγκρουομένων, δὲν ἰσχύουν νὰ ἐξασθενίσουν τὴν ὑπέροχον λογικότητα καὶ τὴν ἐνάργειαν τῆς εὐγενοῦς ταύτης προσωπικότητος.

(Ἀπὸ τὰ «Κριτικὰ» τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ)

Η ΛΑΪΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Μεταξὺ τῶν πλουσίων ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέπτοντο τὴν Κόρινθον διεκρίνετο ἕνας ὡραῖος πρίγκηψ τῶν Σαρδῶν, πλούσιος τόσον ὥστε ἡ γενναιότης καὶ ἡ μεγαλοπρέπειά του νὰ προξενοῦν κατάπληξιν. Περιήρχετο τὴν πόλιν ἐπάνω εἰς ὁλόχρυσον ἅρμα, συρόμενον ἀπὸ τέσσαρα μεγαλοπρεπῆ ἄλογα τῆς Θράκης.

Ἡ ἁλουργίς του καὶ αἱ πολυτελεῖς στολαί του ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ πολύτιμες πέτρες, ἦτον ὡραῖος καὶ συμπαθητικός, καὶ ἐσκόρπιζε γύρω του τοὺς Δαρικοὺς — νομίσματα χρυσᾶ Περσικὰ—σὰν νὰ ἦσαν κάστανα.

Ὁ Ἄρσαμης, ἔτσι ὠνομάζετο ὁ πρίγκηψ, ἦτο τρελλὸς γιὰ τὴν Λαΐδα, ἡ ὁποία ἔμενε ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ ζωήν του. Μάτην ὁ ὑπασπιστής του συνοδευμένος ἀπὸ σκλάβους φορτωμένους μὲ πολύτιμα δῶρα ἐπαρουσιάζετο κάθε ἡμέραν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Λαΐδος. Δῶρα καὶ ἀπεσταλμένοι ἐπεστρέφοντο πρὸς τὸν ἀποστολέα μὲ τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν ὅτι ἡ Λαΐς δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἐδέχετο παρὰ μόνον τοὺς φίλους της. Τέλος μετὰ πολλὰς συστάσεις καὶ τῶν ἐπισήμων ἀκόμη φίλων τῆς Λαΐδος, αὕτη διωργάνωσε μεγάλην ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν προσεκλήθη καὶ ὁ ξένος σατράπης, ἑορτὴ τόσης μεγαλοπρεπείας καὶ πλούτου, ὥστε νὰ καταπλήξῃ καὶ αὐτὸν ἀκόμη.

Καλλιτέχναι καὶ διακοσμηταὶ οἱ γνωστότεροι εἰργάσθησαν καὶ ἐπαρουσίασαν κάτι φαντασμαγορικῶς ἀφάνταστον. Ὅλα τὰ δένδρα τῶν κήπων ἐφάνηκαν τὴν νύκτα ἀνθισμένα μὲ ἄνθη φωτεινὰ ποικιλόχρωμα. Ἕνα μεγάλο περίπτερον ὑψώθη ἐπὶ τεχνητοῦ λόφου, στολισμένο μὲ ἑλληνικὰ καὶ περσικὰ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ στρωμένον μὲ ἀμυθήτου ἀξίας τάπητας. Τριπλῆ σειρὰ μεγάλων ἀναγλύφων μαρμαρένιων δοχείων μὲ σπανιώτατα ἄνθη παρετάχθησαν ἀπὸ τῆς μεγάλης πύλης τοῦ κήπου μέχρι τοῦ περιπτέρου. Ἀοιδοὶ καὶ παίκτριαι ὀργάνων ἐτρα-

γουδοῦσαν καὶ ἔπαιζαν χωρὶς νὰ φαίνωνται ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐνῷ ἡ Λαΐς ἐνδεδυμένη ἁπλὰ ἀπὸ λευκὴν γάζαν εὑρίσκετο μέσα εἰς τὸ περίπτερον ἐπάνω εἰς θρόνον στολισμένον μὲ ἄνθη. Τρία ἀπὸ τὰ νεώτερα καὶ ὡραιότερα κορίτσια τῆς ἀκολουθίας της ἐσχημάτιζαν πλησίον της σύμπλεγμα τῶν τριῶν Χαρίτων, εἰς τὰ πόδια της αἱ ἐννέα μοῦσαι μὲ τὰ ἐμβλήματά των καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὰς πλῆθος ἀπὸ ὡραῖα κορίτσια ἐπαριστοῦσαν δρυάδας καὶ Ἀμαρυλλίδας.

Κοριτσάκια μικρὰ ὁλόγυμνα μὲ πτερὰ ἐρωτιδέων καὶ στεφανάκια ἀπὸ ἄνθη ἐδέχθηκαν τὸν σατράπην εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον, ἐνῷ ἀποτόμως οἱ κῆποι ἐφωτίζοντο καὶ γλυκὰ τραγούδια καὶ λύραι καὶ ἅρπαι ἐτόνιζαν μαγικὲς μελωδίες.

Ὅταν ὁ νέος αὐτὸς εὑρέθη πρὸ τοῦ θρόνου τῆς Λαΐδος ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει. Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ τόσον ἁρμονικὸν καὶ ὡραῖον πλαίσιον, ἀλλ' οὔτε καὶ τοιαύτην ὡραιότητα.

Ὀνειρεύομαι, εἶπεν, ὡραῖον ὄνειρον ἢ εὑρίσκομαι εἰς τὴν πραγματικότητα, ὦ λαμπρὸ ἀστέρι ποῦ σκορπίζεις εἰς τὴν Κόρινθον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον τόσον μαγικὰς ἀκτῖνας. Ἡ Λαΐς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν ἐπισκέπτην της θέσιν πλησίον της.

Ἐνῷ ἀντηλλάσσοντο αἱ πρῶται φιλοφρονήσεις ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται καὶ οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι τῆς Λαΐδος. Ἄρχοντες, ἀκαδημαϊκοί, φιλόσοφοι καὶ καλλιτέχναι, ἀφοῦ ἐχαιρετοῦσαν τὴν Λαΐδα διηυθύνοντο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ περίπτερον τοῦ συμποσίου ὅπου τρίκλινα πολυτελῆ τοὺς ἐπερίμεναν γύρω ἀπὸ τραπέζια πλούσια καὶ κρασιὰ θαυμάσια καὶ φαγητὰ ἐκλεκτὰ καὶ σπάνια.

Μετὰ τὴν ἐκεῖ συγκέντρωσιν ὅλων τῶν προσκεκλημένων της ἡ Λαΐς συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἄρσαμην καὶ τὴν ὡραίαν της ἀκολουθίαν διευθύνθη εἰς τὸ περίπτερον τοῦ συμποσίου, ὅπου εὑρίσκετο εἰς τιμητικὴν θέσιν ὁ Ἀρίστιππος ὁ ἐπιστήθιος φίλος της, τὸν ὁποῖον ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν σατράπην, λέγουσα: εἶναι ὁ καλλίτερός μου φίλος, ὁ ὁποῖος σοῦ παραχωρεῖ τὴν θέσιν του εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ θέσις σου πλησίον τῆς Λαΐδος εἶναι ἡ θέσις τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τὴν Ἀφροδίτην, διὰ τὴν ὁποίαν τόσοι θὰ ἔδιδαν τὴν ζωήν των.

Τὸ συμπόσιον ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῆς ἐποχῆς. Οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι ἀνέπτυξαν ὅλην τὴν σπινθηροβολίαν τῆς εὐφυΐας των ἐνῷ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἀοιδοὶ ἐτραγούδησαν ἀνακρεόντεια ἄσματα καὶ αἱ χορεύτριαι τῇ συνοδείᾳ ὀργάνων ἐχόρευσαν τοὺς πλέον γαργαλιστικοὺς χορούς.

Ὁ Ἄρσαμης μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχίαν, ἕτοιμος νὰ προσφέρῃ καὶ τὸν θρόνον ἀκόμη τοῦ πατρός του εἰς τὴν Λαΐδα, τῆς ἔλεγεν εἰς ὡραίους στίχους τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν ὡραίαν ἑορτήν.

Ἡ Λαΐς, τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη, σοῦ δίδει συμπόσιον εἰς τὴν Κόρινθον, τὸ ὁποῖον σὺ θὰ τῆς ἀποδώσῃς εἰς τὰς Σάρδεις. Ὁ Ἄρσαμις ἐγοητεύθη. Θὰ τὸν ἐπεσκέπτετο λοιπὸν ἀλήθεια εἰς τὴν πατρίδα του; Θὰ τὸν ἠκολούθει ἀναχωροῦντα μὲ τὴν συνοδείαν της, ἐὰν διοργάνωνεν εἰς τιμήν της ταξεῖδι ἀφαντάστου καὶ μοναδικῆς ἀπολαύσεως;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΣΤΑΦΙΔΙΝΗ Δρ. 2.30

(Σιρόπιον ἐκ σταφίδος)

ΕΧΟΥΣΑ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΥ ΓΛΥΚΑΝΤΙΚΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΜΕ ΤΗΝ

ΖΑΧΑΡΙΝ & ΜΕΛΙ

Ἀντικαθιστᾶ ταῦτα εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς χρήσεις

ΣΤΑΦΥΛΟΖΑΚΧΑΡΟΝ Δρ. 2.50

(Ἐκ χλωρᾶς σταφυλῆς)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΚΟΜΠΟΣΤΩΝ Κ.Λ.

Ἐν τῇ χρήσει τηρεῖτε τὰς αὐτὰς μὲ τὴν ζάχαριν ἀναλογίας

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς κ.κ. καταναλωτὰς ὅπως διὰ τὴν λιανικὴν πώλησιν ἀπευθύνωνται εἰς τὰ κάτωθι πρατήρια τῆς Ἑταιρίας:

Σοφοκλέους 22.—Σταδίου 40.—Ὑπατείας 10.—Λιοσίων 1 —Σόλωνος 90

Θεμιστοκλέους 54.—Ἑρμοῦ 119.—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ.

Διὰ πᾶσαν χονδρικὴν πώλησιν δέον ν' ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας (ὁδὸς Σταδίου 19). Τμῆμα ἐσωτερικῆς ἐμπορίας.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. καταναλωτῶν ὅπως τὸ ἐμβαπτιζόμενον κατὰ τὴν χρῆσιν κοχλιάριον εἶναι ἐντελῶς στεγνὸν (νὰ μὴ εἶνε βρεγμένον) ὡς ἐπίσης καὶ τὸ δοχεῖον εἰς ὃ πρόκειται νὰ τοποθετηθῇ.

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μὲ τὸ γλυκύτατο πρῶτο βιολὶ τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1917

ΔΡΑΧ. 1.000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1917 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ***ἀκέραια γραμμάτια*** παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα ***τέσσαρας δραχμὰς*** καὶ ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 ***τέταρτα γραμματίου*** τιμώμενα ***μιᾶς δραχμῆς*** καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

1	*Μέγα κέρδος*	*ἐκ*	*Δραχμ.* *80.000*	*Δραχ.*	*80.000*
1	*Κέρδος*	*ἐκ*	» *20.000*	»	*20.000*
2	*Κέρδει*	*ἐκ*	» *2.500*	»	*5.000*
6	*Κέρδη*	*ἐκ*	» *1.000*	»	*6.000*
15	*Κέρδη*	*ἐκ*	» *400*	»	*6.000*
1950	*Κέρδη*	*ἐκ*	» *40*	»	*78.000*

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1917, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1917 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1917, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1917, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1917 (13 Ἰανουαρίου 1918).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἡ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ **Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.**

Ὁ Διευθυντὴς Τμήματαρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνον 654.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ

ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ—ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

Τυπογραφεῖον Π. Δεώνη